

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

திருமலையாழ்வார் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை

பரங்குல திருஅவதார ஸ்ரீ
5110

விரோதி ஸ்ரீ ஐப்பசி
25, 9-11-2009

திருமலையாழ்வார் காலசேஷபடைத்தில்
மணவாளமாமுனிகள்

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட் வெளியீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணூர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

கௌரவ ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427
24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.
துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 7

பக்கம்

அழகியமணவாள மாமுனிகளும்	
த்ராவிடவேதாந்த ஸம்ரக்ஷணமும்	1-05
கேள்வி-பதில்	6-13
திவ்யஸூரிசரிதம்	(9-12) 14-17
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	(25-26) 18-19
பரந்தரஹஸ்யவிவரணம்	(17-20) 21-24
யதிராஜவிம்ஸதி உரை	(65-68) 25-28
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருத உரை	(25-28) 29-32
பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(129-136) 33-40
கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநங்கள்	(137-144) 41-48

கார்ப்பங்காடு மஹாவித்வான்

ஸ்ரீ.உ.வே.தேஸிகவரதாசார்யஸ்வாமி வைபவம்
(43வது பட்டம் கோயில் ஸ்ரீரங்கநாராயணஜீயர் ஸ்வாமி)

அஸ்மதாசார்யரான திருவெள்ளறை மேலத் திருமாளிகை அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின் ஜ்ஞாநாசார்யர் இந்த ஸ்வாமி. இந்த ஸ்வாமியைப்பற்றி யதிராஜபாதுகா ஆசிரியர் ஸ்ரீ.உ.வே.V.V.ராமாநுஜம் ஸ்வாமி எழுதியதைக் காண்போம்.

ஸ்ரீ.உ.வே.தேஸிகவரதாசார்யஸ்வாமி திருவவதரித்தது விஷு வருஷம் வைகாசிப் பூராட நன்னாளில் (17-5-1881). இந்த ஸ்வாமி கார்ப்பங்காட்டில் திருவவதரித்தவர். ஸ்ரீபெரும்பூ தூர் ஸ்ரீ.உ.வே.குண்டலம் ந்ருஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியிடம் ந்யாய வேதாந்த ஸாஸ்த்ரங்களையும், பின்னர் ஸ்ரீ.உ.வே.கார்ப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியிடம் ஸ்ரீபாஷ்யம், பகவத்விஷயம், ரஹஸ்யங்கள் முதலான க்ரந்தங்களையும் அதிகரித்தார். பின்னர் ஜகத்குரு காதி ஸ்வாமி என்று ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீ.உ.வே.காதி அநந்தாசார்ய ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் ஆஸ்தான வித்வானாக

contd Wrapper 3

ஸ்ரீ:

அழகியமணவாள மாமுனிகளும் த்ராவிடவேதாந்த ஸம்ரசுணமும்

ந்யாயவேதாந்தவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி

நாதமுனிகள் தொடங்கி, எம்பெருமானார் நடுவாக மணவாளமாமுனிகள் ஈரூகவுள்ள, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயத்தைப் பரவச்செய்த ஆசார்யர்களை பூருவாசார்யர்கள் என்று புகழ்ந்து பேசுவர். நம்போன்ற ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஆத்மக்ஷேமத்தில் முடிவடையக்கூடியவைகளாயும் அவசியம் அறியத்தக்கவைகளாயும் உள்ள உண்மைப்பொருளை உணர்த்துமவன் ஆசார்யன் ஆவான்.

அறியாதன அறிவித்தவன்

ஆழ்வார் தன் திறத்தில் எம்பெருமான் செய்த உபகாரங்களை புகழ்ந்து பேசும்போது “என்னைப்பெற்ற அத்தாயாய்த் தந்தையாய் அறியாதன அறிவித்த அத்தா நீ செய்தன அடியேன் அறியேனே” என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். இவ்வாக்யத்தில் ‘எம்பெருமானே! என்னைப் பெற்ற தாயும் நீ, தந்தையும் நீ, என் ஆத்மக்ஷேமத்தில் முடிவடைகிறதாயும் அவசியம் அறியத்தக்கதாயும் உள்ள உண்மைப்பொருளை உணர்த்துமவனான ஆசார்யனும் நீ; இங்ஙனம் என் திறத்தில் பலவிதமாயிருந்து பல நன்மைகளைச் செய்த உன்னை நீ செய்த எந்த நன்மைகளைச் சொல்லிப்புகழ்ந்து பேசுவேன்?” என்று ஈடுபடுகிறார். “அறியாதன அறிவித்த அத்தா” என்னும் பகுதியை நாம் ஊன்றி நோக்கினால் நாம் முன்பு உணராத உண்மைப்பொருள்களை உணர்த்துமவனே ஆசார்யன் என்பது நன்கு புலனாகும்.

மூன்று உண்மைப் பொருள்கள்

நாம் முன்பு உணராததும், ஆசார்யன் உணர்த்த உணரத்தக்கதுமான உண்மைப் பொருள்கள் பல. எனினும் அவற்றுள் திருமுகள் கேள்வனான எம்பெருமானே மிக உயர்ந்த தெய்வம்; மோக்ஷகாலத்தில் அடையப்பெறும் அவ்வெம்பெருமானே உயர்ந்தபேறு. அப்பேற்றைப் பெறுதற்கு அவ்வெம்பெருமானே மூலஸூக்ருதம் (முக்கியஸாதனம்) என்னும் இம்மூன்றும் முக்கியங்களாகும். இம்மூன்று உண்மைப் பொருள்கள் ஏனைய ப்ரமாணங்களால் உள்ளபடி உணர இயலாது. இம்மூன்று உண்மைப் பொருள்களையே வடமொழி மறைகளும், தென்மொழி மறைகளும் நன்கு உணர்த்துகின்றன.

அநந்தனின் அவதாரம்

திருமுகள் கொழுநனான எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து உகப்பிக்கும் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- நவம்பா 2009

நித்யஸூரிகளுள் (பெருமக்களுள்) திருவனந்தாழ்வான் என்பவரே முதலில் எண்ணத் தகுந்தவர் ஆவர். அத்திருவனந்தாழ்வான் எம்பெருமான் நியமனத்தை, தலையாலே தாங்கி, இவ்வுலகில் அறிவிலாமனிசரான நமக்கு, மேற்கூறிய உண்மைப்பொருள்களை உள்ளபடி உணர்த்த ராமாநுஜராகவும், அழகியமணவாளமாமுனிகளாகவும் திருவவதாரம் செய்தருளினான் என்பது ஸத்ஸம்பரதாயம்.

ராமாநுஜரும் த்ராவிடவேதாந்தமும்

எம்பெருமானாராக(ராமாநுஜராக)த் திருவவதாரம் செய்தருளினபோது, ஸம்ஸ்கிருத வேதாந்தத்தின் மேற்கூறிய உண்மைப்பொருள்கள் மூன்றையும் தம் உபதேசங்களாலும், நூல்களினாலும் பரவச்செய்தருளினார். எம்பெருமானருக்கு த்ராவிட வேதாந்தம் சிறிதும் தெரியாது என்று சிலர் பிரசாரம் செய்துவருகின்றனர். அது உண்மையன்று. த்ராவிட வேதாந்தங்களினுடைய மேற்கூறிய உண்மைப்பொருள்கள் மூன்றையும், அவர் தம்முடைய காலத்திலே நன்கு பரவச்செய்தவர் என்பதுதான் உண்மை. இங்கு “ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன்; மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்” என்ற தனியன் வாக்கியத்தைக் காண்க.

பெரியாழ்வார் பாசுர உரையில்

மேலும் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமொழியில் இறுதிப்பாசுரம்—

“வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே
கோயில்கொண்ட கோவலனைக் கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை
ஆயரேற்றை அமரர்கோவை அந்தணர்தம் அமுதத்தினை
சாயை போலப் பாடவல்லார் தாமும் அணுக்கர்களே”(5-4-11) என்பது.

இப்பாசுரத்தில், “சாயைபோலப் பாடவல்லார்” என்னும்பகுதி நான்காம் அடியில் உள்ளது. ஒரு ஸமயம் இப்பகுதிக்கு என்ன கருத்து என்பதை அருளிச்செய்யவேணும் என்று எம்பாரைச் சிலர் கேட்கிறார்கள். அவ்வமயம் எம்பெருமானார் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கவில்லை. “இப்பகுதிக்கு இன்னது கருத்து என்பதை எம்பெருமானார் அருளிச் செய்ய நான் கேட்டதில்லை” என்று சொல்லி, எம்பார் எம்பெருமானருடைய திருவடிநிலைகளைத் தம் தலைமேல் தாங்கி அவரை, அன்போடு சிந்தித்து அவர் அருளை ஒருவிதமாகப்பெற்று, “எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறவர் நிழல்போலே நெருங்கி இருப்பார்” என்று அருளிச்செய்தார். இச்சரிதம் மேற்குறித்த பாசுரவ்யாக்யானத்தில் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. த்ராவிடவேதாந்த உண்மைப்பொருள்களை எம்பெருமானாராகத் திருவவதாரம் செய்தபோது அவர் பரவச்செய்தார் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உண்டு. அவர் பரவச்செய்தவரல்லர் என்று கூறுவதற்கு இடமில்லை; ஆனாலும் ஸமஸ்கிருத வேதாந்தார்த்தத்தை தம் உபதேசங்களாலும், நூல்களாலும் பரவச்செய்யுமதில் நோக்குடையவராயிருந்தார். அவரே மணவாள

மாமுனிகளாகத் திருவவதாரம் செய்தருளினபோது த்ராவிடவேதத்தின் ஸாரப்பொருள் களாகிய மேற்கூறிய மூன்றையும் தம் உபதேசங்களாலும், நூல்களினாலும் பரவச்செய்யுமதிலே திருவுள்ளத்தை செலுத்தியிருந்தார்.

மாமுனிகளும் வடமொழி வேதாந்தமும்

அழகியமணவாளமாமுனிகளுக்கு ஸமஸ்க்ருத வேதாந்தம் சிறிதும் தெரியாது என்று சிலர் கூறுவதும் பொருத்தமன்று; லோகாசார்யன் அருளிச்செய்த முமுக்ஷுப்படி, ஸ்ரீவசநபூஷணம், தத்த்வத்ரயம் இம்மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கும் அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்கும் இம்மாமுனிவர் அத்யாஸ்சர்யங்களான வியாக்கியானங்களை அருளிச்செய்திருக்கிறார். அவற்றை நன்கு அனுபவிப்பார்க்கு ஸமஸ்க்ருத வேதாந்தத்தில் இவருக்குள்ள ஆழ்ந்த அறிவு நன்கு விளங்கும்.

முப்பத்தாருயிரப்பெருக்கர்

மேலும் திருவாய்மொழி வியாக்கியானமான ஈட்டை 'முப்பத்தாருயிரம்' என்றே வழங்குவர். ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு ஸ்ருதப்பரகாஸிகை போன்று திருவாய்மொழிக்கு ஈடுமுப்பத்தாருயிரம் அமைந்துள்ளது. அழகியமணவாளமாமுனிகளுக்கு "முப்பத்தாருயிரப் பெருக்கர்" என்று ஒரு திருநாமம் உண்டு. இவ்வவதாரத்தில் அழகியமணவாள மாமுனிவரிடமிருந்து பலர் ஈடு முப்பத்தாருயிரம் கேட்டு ஆத்மக்ஷேமம் பெற்றிருந்தது சரித்திரப்பிரஸித்தம்.

விஸத்யவாக்ஸிக₂ாமணி

ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், உபநிஷத்பாஷ்யங்கள் இவற்றில் ஆழ்ந்த அறிவில்லாதவர் ஈடு முப்பத்தாருயிரத்தைப் பிறர்அறியப் பரவச் செய்யமுடியாது. தேனிலே திராசை ஊறியிருக்குமாப்போலே மேற்குறித்த ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான கிரந்தங்களில் ஊறியிருப்பவர்களே ஈட்டை உள்ளபடி பரவச்செய்யமுடியும். ஈடு முதலான சிறந்த நூல்களை அனைவரும் நன்கு அறியும்படி வெகுஅழகாக இவர் தம்முடைய காலத்திலே அருளிச்செய்து வந்தனர் என்பது பற்றியே "விஸத்யவாக்ஸிக₂ாமணி" என்று திருநாமமும் இவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதுவரையில் கூறிவந்த இரு அவதாரங்களின் உண்மைகளை ந்யாய பு₄ஸ்கரம் முதலான வேதாந்தவாத நூல்களை அருளிச்செய்த திருநாராயணபுரம் அனந்தாழ்வான் ஸ்வாமி

“ஸேஷ: ஸ்ரீமாந் நிக₃ம மகுட்யுக்₃ம ரக்ஷா ப்ரவ்ருத்த:

ஸ்ரீமத்₃ராமாவரஜமுநிதாம் ரம்யஜாமாத்ருதாம் ச”

என்றருளிச்செய்திருக்கிறார்.

“திருமகள்கேள்வனான எம்பெருமானே மேலான தெய்வம்; முக்தி காலத்தில் அடையப் பெறும் அவ்வெம்பெருமானே, மிகச் சிறந்தபேறு என்னும் பரமதத்தவமும், பரமபுருஷார்த்தமும் அநேகமாக அனைவருக்கும் ஒருவாறு தெளிவாகத் தென்படலாகும். அதனால் அத்தத்தவ புருஷார்த்தங்களை இங்கு விவரித்துக்கூறவில்லை.

எம்பெருமான் மூலஸூக்தம்

மேற்கூறிய பேறு பெறுவதற்கு அவ்வெம்பெருமானே முக்கிய ஸாதனம் – மூலஸூக்தம் என்பது அவ்வளவு எளிதாக அனைவருக்கும் நெஞ்சில் படக்கூடிய தன்று. அழகியமணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களில் ஒவ்வொரு இடத்திலும் “எம்பெருமான் மூலஸூக்தம்” என்னும் பரமஹிதத்தின் உண்மையையே எல்லார் நெஞ்சிலும் கல்வெட்டுப்போலே பதிய வைத்திருக்கிறார். இதைச்சிறிது விவரித்துக் கூறுவோம். ‘மூலஸூக்தம்’ என்பதை முதலில் சிறிது விளக்கிக் கூறுவோம். “கண்ணன் திவ்ய ஸிம்ஹாஸனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறான்; திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பஞ்சலக்ஷங்குடிப்பெண்களும் அவனைச் சூழ்ந்து நின்று அவன் திருவடிகளில் குற்றேவலை (மிகவும் நெருங்கிச்செய்யும் அடிமையை) நெஞ்சில் பெருப்பேருக வைத்து அதை வெளிப்படுத்தாமல் ஒருவாறு தங்கள் பேற்றை விரும்பிக்கேட்கிறார்கள். அப்போது கண்ணன் ‘நீங்கள் விரும்பினதைத் தந்தருளுகிறேன். உங்களிடத்தில் என்ன புண்ணியம் இருக்கிறது’ என்று கோபிமாரை வினவுகிறான். அப்போது கோபிமார் ‘சிறிதளவும் எங்களிடம் புண்ணியம் இல்லை. க்ருஷ்ண! உன் அருளாலே வாழ்வுபெற வேண்டியவர்கள் நாங்கள்’ என்கிறார்கள்.

அதைச் திருச்செவியேற்ற க்ருஷ்ணன் “இதுவரையில் புண்ணியம் சிறிதும் உங்களிடம் இல்லாவிடினும் இனித் தேடி பிறகு நம்மிடம் வாருங்கோள்” என்று அருளிச் செய்கிறான்; இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட கோபியர் “எங்களுடைய முயற்சியினால் சாதிக்கத் தக்கது ஒன்றுமில்லை என்று சொன்னோம் க்ருஷ்ண! நீயாகிய (ஸித்த தர்மம் ஆகிய) புண்ணியம் எங்களுக்கு இருக்க, நாங்கள் பேற்றை இழக்கவேண்டுவ தில்லை” என்று மறுத்துக்கூறி, “எங்கள் பேற்றைத் தந்தருளவேணும்” என்று வடும்பிட்டு வேண்டிக்கொள்கிறார்கள். இச்சரிதம் “குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் நன்கு காணலாம்.

முன்னோர் மொழிந்தவை

“எம்பெருமானே மூலஸூக்தம்” என்பதற்கு ஆதாரமாக ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் காலத்தில் நடந்த ஒரு சரிதம் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றிருக்கிறது. அதாவது நல்லடிக்காலமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் காலத்தில் ஒருநாள் ஸ்ரீரங்கத்தில் பெருமாள் புறப்பாட்டுக் காக பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கீழே அறிவில்மிக்க பெரியோர் பலர் திரளாகக் காத்திருந்த வேளையில், ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் “இதுவரை நெடுங்காலம் ஆர் வாசலிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோ என்று தெரியாது; இன்று வகுத்த ஸேஷி(ஸ்வாமி)யான பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்திருக்க என்ன ஸூக்தம் பண்ணினோம்” என்றார். அப்போது “நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் ரூசி பிறக்கைக்கு அடியென்?” என்று விசாரம் தொடங்கியது. “பசுவை அடிக்கத் துரத்திச் சென்றவன் அப்பசு கோயிலை வலம் வரும்போது இவனும் பிரதட்சிணம் செய்வது போலே யாத்ருச்சிகமாகவும், கடுமையான கோடை நாளில்,

ஒருவன் ஏற்றச் சாலையிட்டுப் பயிருக்குக் கிணற்றிலிருந்து நீர் இறைக்க, அது வாய்க்கால் வழியோடி, தொலைவில் மிகுந்த தாகத்தோடு சென்ற ஒரு வழிப்போக்கனுக்கு இவன் அறியாது அவன் உயிர் தரிக்க உதவினாப்போன்று- அஜ்ஞாதமாகவும் ஸுக்ருதம் ஏதேனும் காரணமாக இருக்கலாம்” என்று பேசிக்கொண்டனர். அந்தத் திரளில் கிடாம்பிப் பெருமாள் என்னுமவர் “நமக்கு பகவத்விஷயம்போலே ஸுக்ருததேவர் என்று ஒருவர் உண்டோ பற்றுகைக்கு” என்று கேட்டார். அதற்குப்பதிலாக, பிள்ளைத்திருநறையூர் அரையர் என்பார் “ஸுக்ருதம்” என்று சொல்லுகிறதும் நீ நினைக்கிற விஷயம் (பகவான்) தன்னைக் காண்” என்று அருளிச்செய்தாராம். மேற்குறித்தபடி யாத்ருச்சிகங்களாக ஏற்படுமவற்றை, இவனிடத்தில் உள்ள நன்மையாகக் கொண்டு இவனுக்கு அருள்புரியும் அவனன்றே “மூலஸுக்ருதம்” என்பது அப்போது தெளியலாயிற்று.

அதுவும் அவனது இன்னருளே

இந்தச் சரித்தையும் இத்துடன் “முமுக்ஷுப்படி” சரமஸ்லோக ப்ரகரணத்தில் உள்ள “ஸ்வீகாரம் தானும் அவனாலே வந்தது” என்ற ஸுத்திரத்துக்கு மாமுனிகள் நல்கியுள்ள உரையையும் காண்க. அதாவது - “எம்பெருமானைப் பற்றினவருக்கு அநிஷ்டங்களைப் போக்கி, இஷ்டங்களைத் தருகிற இது அவனாலே ஆனாற்போலே, அதற்கு முன்னதான அவனைப் பற்றும் அப்பற்றும் அவனாலே உண்டானது. இத்தால் பற்றுதல் என்பது பகவானுகிற உபாயத்தின் பயனே ஒழிய அப்பற்றுதல் உபாயமாகாது” என்பது. மேலும் “ஸ்ருஷ்டி-அவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்”; “அதுவும் அவனது இன்னருளே” என்னும் ஸுத்திரங்களில் அந்த ஸ்வீகாரம் (பற்றுதல்) தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷி (முயற்சி) பலம் என்றே கொள்ளவேண்டும் என்று இக்கருத்தை அறுதியிட்டுக் கூறியுள்ளார் மாமுனிகள். திருமாமகள் கொழுநனே மேலான தெய்வம். முக்தி காலத்தில் அடையப் பெறும் சிறந்தபேறு அவ்வெம்பெருமானே. அப்பேற்றினைப் பெறுதற்கு முக்கிய ஸாதனம் மூலஸுக்ருதம் அவனே என்பது மாமுனி காட்டிய வழியில் தெளியலாயிற்று.

இப்படி த்ராவிட வேதாந்த உண்மைப்பொருள்களை தம் உபதேசத்தாலும் நூல்களாலும் பரவச் செய்த மாமுனிகள், விசேஷித்து எம்பெருமானே மூலஸுக்ருதம் என்பதை முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாது கேட்டு, தாம் பின் அதனை நன்கு சிந்தித்துத் தெளிவாகப் பலவிடங்களிலும் வெளியிட்டுள்ளார். எம்பெருமானாராகவும், மாமுனிகளாகவும் அவதரித்து திருவனந்தாழ்வான் நமக்கு அருளியுள்ள உபய(இரு)வேதாந்த உண்மைப் பொருள்கள் பலவற்றுள் சிலவற்றையேனும் மாமுனிகள் அவதாரமாதமான ஐப்பசியில் சிந்தித்து மகிழ்வோமாக.

ஸ்ரீ:
கேள்வி-பதில்
(ஆசிரியர் ரகுராமன்)

தேஹபந்துக்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக இருப்பார்களேயானால் அவர்களுையே நாம் உண்மையான உறவினர்களாகக் கருதவேண்டும். ஆபாஸபந்துக்களை நாம் (உண்மையான) உறவினர்கள் என்று கருதக்கூடாது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான தேஹபந்துக்களின் உறவு நமக்கு மிகவும் உத்தேயம்மாகும். இவ்வுலகில் மட்டுமின்றி, பரமபதமடைந்த பின்னரும் நாம் அவர்களுடன் சேர்ந்தே பகவதநுபவம் பண்ணப்போகிறோமாதலால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான அவ்வுறவினர்களே நமக்கு நிலையான உறவினர்களாவர். அவர்கள் தேஹபந்துக்களாக இருப்பதுமட்டுமல்லாமல் ஆத்மபந்துவாகவும் இருக்கும் சிறப்புடையவர்கள்.

முதலில் எம்பெருமான் ஒருவனே உண்மையான உறவினன் என்றீர்; தற்போது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உண்மை உறவினர்கள் என்கிறீர்; இஃது ஒன்றிற்கொன்று முரண்படுகின்றதே எனில்;

எம்பெருமானே நமக்கு உண்மையான உறவினன். நமக்கு அனைத்துறவுமான அவ்வெம்பெருமானோடுண்டான ஸம்பந்தத்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் நமக்கு உறவினர்களாகின்றனர். இவர்களுடைய ஸம்பந்தம் நிலையாகவிருப்பதனால் இவர்களும் உண்மையான உறவினராகின்றனர். ‘கேசவந்தமர்’ என்ற திருவாய்மொழி வ்யாக்யானத்தில் (ஈடு 2-7-1) “(கேசவன் தமர்) “ஸர்வேஸ்வரனுடையார்” என்றாயிற்று ஆழ்வார் இவர்களை விரும்புகிறது” என்றார் நம்பிள்ளை. ஆக, நம்மாழ்வார் தம்முடைய பந்துக்களை எம்பெருமானது ஸம்பந்தத்தையிட்டு ஆதரிப்பதனால் நாமும் நமது உறவினர்களை பகவதஸம்பந்தத்தையிட்டு ஆதரிக்கவேண்டும்.

எம்பெருமானோடுண்டான தொடர்பினாலே, உறவினர்கள் உத்தேயங்கள் என்பதனை “எந்தைதந்தைதந்தை” (திருப்பல்லாண்டு-6) என்ற பெரியாழ்வாரின் பாசுரத்தினால் நாம் தெளிவுபெறலாம். இப்பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை— “வித்யாஸந்தாந்தைக் கொண்டாடுமாபோலே, “பிதரம் மாதரம் தூராந்” என்று த்யாஜ்யமான யோநிஸந்தாந்தைக் கொண்டாடுகை யுத்தமோ? என்னில், யுத்தம்; கொண்டாடுகைக்கு ப்ரயோஜநம் ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄மாகையாலே. வித்யாஸந்தாந்திலும் ப₄க₃வத்₃விமுகன் த்யாஜ்யனல்லனோ?” என்று அருளிச்செய்துள்ளார்.

இப்பாட்டில், “வாழாட்பட்டுநின்றீர்” என்ற திருப்பல்லாண்டின் மூன்றும்பாட்டில் பெரியாழ்வாரால் அழைக்கப்பட்ட அநந்யப்ரயோஜநர்கள் (எம்பெருமானைத் தவிர வேறொரு பயனை எதிர்பாராதவர்கள்) வந்து சேர, அவர்களைப் பெரியாழ்வார் தம்முடன் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்.

வருமவர்களான அநந்யப்ரயோஜநர்கள் ‘நாங்கள் ஏழுதலைமுறைகளாய் எம்பெருமானுக்கு தொண்டு செய்கிறோம்’ என்றனர். நானும் என் தந்தையும், அவரது தந்தையும் என்று இப்படி ஏழுதலைமுறைகள் கைங்கர்யம் செய்து வருவதைக் கூறினர். வ்யாக்யாதாவான பெரியவாச்சான்பிள்ளை இங்கு ஒரு கேள்வியையெழுப்பி, அதற்கு விடை கூறுகிறார். அதாவது ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசரிக்கும் ஆசார்யபரம்பரையைக் கொண்டாடலாம். ஆனால் “பிதரம் மாதரம் தூராந் ...

ஸந்த்யஜ்ய” (தாய், தந்தை, மனைவி முதலியவர்களைக் கைவிட்டு) என்று கைவிடத்தக்கதான குடிப்பரம்பரையை கொண்டாடுவது பொருந்துமோ? என்று கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு பொருந்தும் என்றார். ஏனெனில் இங்கு உறவினர்களைக் கொண்டாடுவதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு எம்பெருமானோடுள்ள தொடர்பினாலேயன்றேயென்றார். எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தமுள்ளவர் எவராயினும் அவர் கைக்கொள்ளத்தக்கவரே. பகவத்பக்தியில்லாதவன் ஆசார்யவம்ஸ்யனாயினும் கைவிடத்தக்கவனே என்றார்.

உறவினர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மிகவும் ஆதரணீயர் என்பதனை ‘மாமான்மகளே!’ என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்ததுகொண்டு அறியலாம். இவ்விடத்தில் திருப்பாவை மூவாயிரப்படி வ்யாக்யானத்தின் பெரிய அரும்பதத்தில் ‘ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் த்யாஜ்யமன்றே’ என்ற கேள்வி காணப்படுகிறது. சின்ன அரும்பதத்தில் ‘ஆத்மஸம்பந்தமன்றே உத்தேஸ்யம், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கூடுமோ?’ என்ற கேள்வியுள்ளது. இக்கேள்வியைத் திருவுள்ளம்பற்றியே பெரியவாச்சான்பிள்ளை – **“திருவாய்ப்பாடியிலே ஒரு ப்ரக்ருத ஸம்பந்தம் தனக்கு உஜ்ஜீவந மென்றிருக்கிறான். ப₄க₃வத் ஸம்ப₃ந்தி₄களுக்கு எல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கிறபடி.”** என்றருளிச்செய்துள்ளார்.

இதிலிருந்து திவ்யதேஸத்திலே ஓர் உறவினர் இருப்பரேயானால், அவருடைய உறவு நம்முடைய உய்வுக்கு உறுப்பாகும் என்று தெரிகிறது. “மாமான்” என்பதற்கு நாலாயிரப்படியில் ஜநந்யாசார்யஸ்வாமி “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு எல்லாவுறவும் ஸ்லாக₄யமாயிருக்கிறபடி. “மாடமாளிகை சூழ் மதுரைப்பதி நாடி நந்தெருவின் நடுவேவந்திட்டு” என்று ஸ்ரீமதுரையிலும், ஒருறவும் ஒரு மாளிகையும் ஸம்பாதித்தாளிறே. அங்குத்தைக்கு உறவு ஸ்ரீமாலாகாரர், தானுமொரு மாலாகாரர் மகளிறே” என்று வ்யாக்யானம் செய்துள்ளார்.

ஆக, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு நமக்கு என்ன உறவு இருந்தாலும் அவ்வுறவு மிகவும் கொண்டாடத்தக்கது என்றும், எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் நமக்கு உறவினர்கள் என்றும் நாம் அறியவேண்டும்.

க்ருஷ்ணன் அவதாரம் செய்த காலத்திலே மதுரையில் அவனுக்கு மாலை ஸமர்ப்பித்தவர் மாலாகாரர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அர்ச்சாமூர்த்தியான வடபெருங்கோவிலுடையானுக்கு திருமாலை ஸமர்ப்பித்தவர் பெரியாழ்வார். மாலாகாரருடைய காலம் வேறு. பெரியாழ்வாருடைய காலம் வேறு. ஆனால் மாலாகாரரை பெரியாழ்வார் திருமகளான நாய்ச்சியாருக்கு உறவினர் என்று வ்யாக்யாதா கூறுவதால் எக்காலத்தில் வாழ்பவர்களானாலும், எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் நமக்கு உறவினர் என்று நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

திருமங்கையாழ்வார், என்றே வாழ்ந்த ப்ரஹ்லாதனை எம்பெருமானுடைய திருநாமத் தைச் சொன்னதால் தம்முடைய பிள்ளையாக நினைத்ததும் இங்கு நினைவுகூரத்தகும். “பள்ளியிலோதிவந்த தன் சிறுவன் வாயிலோராயிரநாமம்

ஒள்ளியவாகிப் போதவாங்கதனுக்கொன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகிப் பிள்ளையைச்சீறி வெகுண்டு தூண்டுடைப்பப் பிறையெயிற்றனல் விழிப்பேழ்வாய் தெள்ளியசிங்கமாகிய தேவைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே” (பெரிய திரு..2-3-8)

இப்பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை –

“திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாக வயிற்றில் பிறந்தவனைக் கைவிட்டானவன். திருநாமம் சொன்னாரோடே தமக்கு ஸம்ப₃ந்த₄மாக நினைத்திருந்தபடியாலே “பிள்ளை” என்கிறார்” ஸ்ரீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- நவம்பர் 2009

என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இவ்விடத்து அரும்பதத்திலும் “பொறுப்பிலான பின்பு அவனுக்குப் பிள்ளையென்னுமது விருத்த₄மாகையாலே, ஆழ்வார் தமக்குப்பிள்ளையாக அத்த₄யவஸித்தார் என்கிறார்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

அதாவது – குருகுலத்தில் படித்துவந்த ப்ரஹ்லாதாழ்வான் நாராயணன், ஹரி முதலான எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொன்னான். தன் பெயரையே சொல்லவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தான் ஹிரண்யன். ஆனால் பிள்ளையோ, ‘ஓம் நமோ நாராயணாய’ என்று திருவெட்டெழுத்தைச் சொன்னான். அதுகண்டு பொறுக்காத ஹிரண்யன், “ப்ரஹ்லாதன் தன்பிள்ளை” என்ற நினைவைக் கைவிட்டான். எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொன்னதுவே காரணமாக ப்ரஹ்லாதனைத் தம்முடைய பிள்ளையாக நினைத்தார் திருமங்கையாழ்வார்.

அஸுரகுலத்திலே பிறந்தவனாய், முற்காலத்திலே வாழ்ந்தவனான ப்ரஹ்லாதனை திருமங்கையாழ்வார் தம்பிள்ளையாக அபிமாநித்ததனால், எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லும் மெய்யடியார்கள் எந்தக் குலத்திலே பிறந்திருந்தாலும், எந்தக்காலத்திலே வாழ்ந்தாலும் அவர்கள் நமக்கு உறவினர்களோயாவர் என்று தேறுகிறது.

“மாமான்மகளே” (திருப்பாவை-9), “பிள்ளையை” (பெரிய.திரு.2-3-8) என்ற இரண்டு ப்ரமாணங்களின் தாத்தபர்யம் என்னவெனில்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நமக்கு பந்துக்களாகவல்லாமற்போனாலும் அவர்களை நாம் உறவினர்களாகவே கருதவேண்டும் என்பதாம். இதனாலேயே லோகதேஸிகன் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (243) “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் ப₃ந்து₄க்களைக் கண்டாற்போலவும்” என்று அருளிச்செய்துள்ளார். உறவினரல்லாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய உறவினராகக் கருதவேண்டுமென்றால், உறவினரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை மிகவும் கொண்டாடவேண்டுமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

ஆசுஷேபம் இக்காலத்தில் ஒருவர் பந்துக்கள் அனைவரும் கைவிடவேண்டியவர்களாதலால், பந்துக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் கைவிடப்படவேண்டியவர்களே என்று கூறுகிறாராம். இது ஸரியா?

ஸமாதாநம் அறிவாளிகள் எவரும் தேஹுபந்துக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கைவிடு என்று ஒருபோதும் கூறமாட்டார்கள். தங்களுடைய கேள்வியில் ‘பந்துக்கள் அனைவரும் கைவிடவேண்டியவர்கள்’ என்று கூறியுள்ளீர்கள். முதற்கண் அதுவே தவறாகும். ஸம்ஸாரிகளின் (உலகத்தவர்களின்) உறவையே நமது பூருவர்கள் விடச்சொன்னார்களே யொழிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான பந்துக்களையல்ல.

அருளாளப்பெருமாள்எம்பெருமானார் ஞானஸாரத்தில் (13)
 “பண்டேயுயிரனைத்தும் பங்கயத்தாள் நாயகற்கே
 தொண்டாமெனத் தெளிந்த தூமனத்தார்க்கு – உண்டோ
 பலகற்றும் தம்முடம்பைப் பார்த்தபிமானிக்கும்
 உலகத்தவரோடுறவு.”

என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இதன் பொருளாவது- “தொன்றுதொட்டே அனைத்துயிர்களும் லக்ஷ்மீநாதனான எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டவைகளாகும் என்று ஐயந்திரிபறவறிந்த தூயமனம் படைத்தார்க்கு, ஸாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றையும் கற்றும் தம் உடம்பை ஜாதி, வர்ணம் முதலியவற்றால் உயர்வாக நினைக்கும் உலகத்தவரோடு தொடர்பு உண்டாகுமோ?”

என்பதாகும். அதாவது – ஆத்மாவின் உண்மைநிலையை அறிந்தவர்களுக்கு உலகமக்களோடு உறவு ஏற்படாது என்பதாகும். இதிலிருந்து ஸம்ஸாரிகளின் உறவே நமக்கு கூடாதது என்று உணரவேண்டும்.

இப்பாசுர வ்யாக்யானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் ஐதிஹ்யமொன்றினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அதாவது திருவஹீந்தரபுரத்திலே வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் என்ற ஜீயர்ஸ்வாமி ப்ராஹ்மணர்கள் அனைவரும் நீராடும் துறையைவிட்டு, வேறொரு படித்துறையில் தம்முடைய அநுஷ்டானங்களைச் செய்துவந்தார். ஒருநாள் அவரிடம் அவ்வூர் ப்ராஹ்மணர்கள் ‘நீங்கள்! எங்கள் துறையிலே வந்து அநுஷ்டானம் செய்யக்கூடாதோ?’ என்று கேட்டனர். அதற்கு அவர்

“விஷ்ணுத்₃ாஸா வயம் யூயம் ப்₃ராஹ்மண வர்ணத்₄ர்மிண:।

அஸ்மாகம் த்₃ாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்க்₃தி:।

நாஸ்தி ஸங்க்₃திரஸ்மாகம் யுஷ்மாகஞ்ச பரஸ்பரம்।

வயம் து கிங்கரா விஷ்ணோர் யூயமிந்த்₃ரியகிங்கரா:।

அத்₃ய ப்ரப்₄ருதி ஹே லோகா: யூயம் யூயம் வயம் வயம்”

(விஷ்ணுவிற்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் நாங்கள்; நீங்கள் வர்ணதர்மங்களையே பற்றியுள்ள அந்தணர்கள். கைங்கர்ய நிஷ்டர்களான எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் தொடர்பு சிறிதும் இல்லை. நாங்கள் விஷ்ணுவின் அடிமைகள். நீங்கள் இந்த்ரியங்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள். ஏ ஜனங்களே! இன்று முதல் நீங்கள் நீங்கள் தான். நாங்கள் நாங்கள் தான். (அதாவது நீங்களும் நாங்களும் வேறுபட்டவர்களே.) நீங்கள் பொருளிலும் உலகவின்பங்களிலும் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள். நாங்கள் எம்பெருமானிடத்திலேயே ஈடுபட்டிருப்பவர்கள்.) என்று பதிலளித்தார். இதனால் விடவேண்டியது “அந்தணர்” (திருமாலை 43) என்றும், “மறையோர்” (பெரிய. திரு. 7-9-7) என்றும் சொல்லப்படும் கர்மகாண்டநிஷ்டர்களின் உறவேயொழிய பகவத்கைங்கர்யத்தில் ஊன்றியிருக்கும் தேஹபந்துக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையல்ல என்று தெளியலாம்.

“ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலே” நினைக்கவேண்டும் என்று பிள்ளையுலகாசிரியர் கூறியுள்ளதால் ஸம்ஸாரிகளிடமிருந்தே நாம் விலகியிருக்க வேண்டுமேயன்றி பந்துக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடமிருந்தல்ல.

இனி, ‘தேஹபந்துக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒருபோதும் கைவிடத்தக்கவர்களல்ல’ என்பது விளக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸம்பந்தமானது (தொடர்பானது) நமக்கு மிகவும் உத்தேஸ்யம். அதிலும் தேஹபந்துக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மிகவும் ஆதரவுடன் கைக்கொள்ளத்தக்கவர்கள். வராஹபுராணத்தில் –

ஆஸ்பே₂ாடயந்தி பிதர: ப்ரண்ருத்யந்தி பிதாமஹா:।

வைஷ்ணவோ ந: குலே ஜாத: ஸ நஸ்ஸந்தாரயிஷ்யதி॥

(‘வைஷ்ணவன் நம் குலத்தில் பிறந்துவிட்டான்; நம்மை அவன் கரையேற்றுவான்’ என்று பித்ருக்கள் கைகொட்டி ஆர்ப்பரிக்கிறார்கள்; பிதாமஹர்கள் நடனமாடுகின்றனர்.) என்றொரு ப்ரமாணமுண்டு. இந்த ப்ரமாணத்தை நாயனராச்சான்பிள்ளை சரமோபாயநிர்ணயத்தில் உதாஹரித்து “முன்பே லோகாந்தரஸ்த்₂ரான பித்ருக்கள் ஸ்வகுலத்திலே ஒரு வைஷ்ணவனாகப் பிறந்தால் அவனையே தங்களுக்கு உத்தாரகனாகச் சொல்லக்கடவதிறே” என்று

அருளிச்செய்துள்ளார்.

ஸ்ரீஸைலேஸ்த்யாபாத்ரம்- நவம்பர் 2009

‘முன்பே இறந்துபோன முன்னோர்கள் தங்கள் வம்சத்திலே வைஷ்ணவனொருவன் பிறந்தானேயானால், அவன் நம்மை நற்கதிக்கு அழைத்துச் செல்வான். அவன் நம்மைக் கரைநேற்றுவான்’ என்று நினைப்பார்களாம். இதிலிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய தேஹஸம்பந்தம் நமக்கு மிகவும் ஆதரணியம் என்று நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

தைத்திரீயோபநிஷத்தில் “ப்₄ருக்₃ர் வை வாருணி: வருணம் பிதரமுபஸஸார! அதீ₄ஹி ப₄க்₃வோ ப்₃ரஹ்மேதி” என்று வருணனுடைய பிள்ளையான ப்₃ருகுமஹர்ஷி தகப்பனான வருணனை அடைந்து ப்₃ரஹ்மவித்யையை அறிந்துகொண்டார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அருணபுத்ரரான உத்தாலகரு டைய புத்ரனான ஸ்வேதகேது தம்முடைய ஆசார்யரிடமிருந்து கேட்டறியாத ஆதேஷ்டாவைப் பற்றித் தந்தையான உத்தாலகரிடமிருந்து அறிந்து கொண்டதை சாந்தோக்₃யோபநிஷத் கூறுகிறது.

பத்னியான மைத்ரேயிக்கு பர்த்தாவான யாஜ்ஞுவல்க்யர் “ஆத்மா வா அரே த்₃ரஷ்டவ்ய: ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி₃த்₄யாஸிதவ்ய:” என்று உபதேஸம் செய்தார் என்கிறது ப்₃ருஹதாரண்யகம் (4-4-5). கபிலர் தம் தாயாரான தேவஹூதிக்கு உபதேஸம் செய்தார் (பாகவதம்). தந்தையாயினும், கணவனாயினும் பிள்ளையாயினும், ஆத்மக்ஷேமத்தின் பொருட்டு இது போன்று உபதேஸிப்பவர்கள் அத்யந்தம் ஆதரணியர்களேயாவர்.

அடியார்களுடைய ஸம்பந்தத்தாலேயே நமக்கு வாழ்ச்சி ஏற்படும். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (204) பிள்ளையுலகாசிரியர் “ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கனையொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமேயமைகிறப்போலே” என்றருளிச்செய்துள்ளார். இதற்கு வ்யாக்யாநம் அருளிச்செய்த மாமுனிகள் “தத்த்வஜ்ஞாநமும் ததநுருபாநுஷ்டாநமுமின்றிக்கே யொழிந்தாலும், ப₄க்₃வல்லாபத்துக்கு...ப₄க்₃வத ஸம்ப₃ந்த₄மே நிரபேக்ஷஸாதநமாகிருப்போலே” என்றருளிச்செய்துள்ளார். இவ்விடத்தில் மாமுனிகள் காட்டியுள்ள ப்₃ரமாணங்கள் –

பஸ்யாந்நுஷ்ய: பக்ஷீவா யே ச வைஷ்ணவஸம்ப்ரயா:|

தேநைவ தே ப்₃ரயாஸ்யந்தி தத்₃விஷ்ணோ: பரமம்பத₃ம்||

(ப்₃ராணிகளாகிலும், மனிதர்களாகிலும், பறவைகளாகிலும், எவர்கள் வைஷ்ணவனை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறார்களோ, அவர்கள் அந்த வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலேயே அந்த விஷ்ணுவினுடைய மேலான நித்யவிபூதியை அடைகிறார்கள்.)

யம் யம் ஸ்ப்₃ருஸ்யதி பாணிப்₄யாம் யம் யம் பஸ்யதி சக்ஷுஷா|

ஸ்த₂ாவரண்யபி முச்யந்தே கிம்பநர் ப₃ந்த₄வா ஜநா:||

(ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருக்கைகளினால் எதையெதைத் தொடுகிறார்களோ, எதையெதை திருக்கண்களினால் பார்க்கிறார்களோ அவைகள் தாவரங்களானபோதிலும் மோக்ஷத்தையடைகின்றன. பந்துஜநங்கள் மோக்ஷமடைவார்கள் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?) என்பனவாகும்.

இவை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஸம்பந்தத்தால் முக்தி கிடைக்கும் என்பதற்குச் சிறந்த ப்₃ரமாணங்களாகும்.

விபீஷணன் இலங்கையிலிருந்து புறப்பட்டு ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வரும்போது “சதுர்ப்பி₄: ஸஹ ராக்ஷஸை:” என்று அரக்கர்கள் நால்வருடன் வந்தான். ராமன் விபீஷணனை ஏற்றுக்கொண்டபோது அவனுடன் வந்தவர்களையும் ஏற்றுக்கொண்டான். விபீஷண ஸம்பந்தத்தாலே அவர்களுக்கும் ராமப்ராப்தி கிட்டிற்று.

ஒருஸமயம் கண்ணனை அடிப்பதற்காக, யசோதை அவனைத் துரத்திவந்தாள். அப்போது, ததிபாண்டனுடைய வெறுந்தயிர்த்தாழியினுள்ளே மறைந்துகொண்டான் கண்ணன். கண்ணன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, யசோதை கேட்டபோது, கண்ணனைப் பார்க்கவில்லையென்று அவளிடம் பொய் கூறிவிட்டான் ததிபாண்டன். பின்னர் ததிபாண்டன் தனக்கும், தயிர்த்தாழிக்கும், தம்முடைய உறவினரான இருபது மனைக்காரர்களுக்கும் பரமபதம் வேண்டுமென்று கேட்டுப் பெற்றான்.

திருவரங்கத்துமாலையில் பிள்ளைப்பெருமாள் அய்யங்கார் “சிந்திக்க நெஞ்சில்லை நாவில்லை நாமங்கள் செப்ப வந்திக்க மெய்யில்லை... ததிபாண்டன் உன்னைச் சந்தித்த நாண்முத்திபெற்றதன்றே தயிர்த்தாழியுமே” என்றார். அதாவது- ‘எம்பெருமானே! உன்னை த்யாநம் பண்ணுவதற்கு அத்தயிர்த்தாழிக்கு நெஞ்சில்லை. திருநாமஸங்கீர்த்தந்தாலே மோக்ஷத்தை பெறலாமென்றால், உனது திருநாமங்களைச் சொல்வதற்கு அத்தாழிக்கு நாவில்லை. உன்னை இருபொழுதும் வணங்குவதற்கு கை,கால் முதலிய அவயவங்களோடு கூடிய உடல் இல்லை. ஆனாலும் தயிர்த்தாழி முக்தி பெற்றது எவ்வாறே’ என்பதாகும்.

தயிர்த்தாழியும், ததிபாண்டனுடைய உறவினர்களும் முக்தியடைந்ததற்குக் காரணம் ததிபாண்டனுடைய அபிமானமாகும். அப்படி அவன் அபிமானித்ததற்குக் காரணம் ததிபாண்டனுக்கும் அவர்களுக்குமுண்டான தொடர்பேயாகும். ஆதலால் அடியார்களுடைய உறவு உத்தேஸ்யமென்பது விஸதம் (தெளிவு).

மதுரைமாநகரில் க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீமாலாகாரருடைய திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளின போது மாலாகாரரை மட்டுமல்லாமல், அவருடைய ஸந்ததியினரையும் அநுக்ரஹித்தான்.

த₄ர்மே மநஸ்ச தே ப₄த்ர! ஸர்வகாலம் ப₄விஷ்யதி|

யுஷ்மத்ஸந்ததி ஜாதாநாம் தீ₃ர்க்க₄மாயுர் ப₄விஷ்யதி|| (வி.பு.5-19)

(தர்மத்திலேயே எப்பொழுதும் உன் மனம் நிலைபெற்றிருக்கும். உன்னுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு நீண்டஆயுள் ஏற்படும்.) என்று ஸ்ரீமாலாகாரருக்குச் செய்த அநுக்ரஹம் அவரது பரம்பரையினருக்கும் ப்ராப்தமானது. “ஸ்ரீமாலாகாரர் பக்கல் விஷயீகாரம் அவர் ஸந்தாந்ததளவும் சென்றதிறே” என்று நம்பிள்ளை ஈ.டு. ஸ்ரீமாலாகாரருடைய ஸம்பந்தத்தாலே யன்றே அவர்களுடைய வம்சத்தினர் பகவதநுக்ரஹம் பெறமுடிந்தது. ஆதலால் பரமபாகவதர்களுடைய ஸம்பந்தம் மிகவும் உத்தேஸ்யம் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

கண்டாகர்ணனோடுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயன்றே அவன் தம்பி பேற்றைப் பெற்றான். “ஸ்ரீகண்டாகர்ணன் பக்கல் பண்ணின விஷயீகாரம் அவன் தம்பியளவும் சென்று “நீ அவனுக்கு நல்லையாகில் அவன் முன்னாகப்போ” என்று அருளிச்செய்தானிறே” (நம்பிள்ளை ஈ.டு 2-7 ப்ரவேஸம்). ஸ்ரீகண்டாகர்ணனுடைய அபிமாநத்துக்குப் பாத்ரபூதனபடியால் அவன் தம்பி அவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பரமபதத்தைப்பெற்றான். கண்டாகர்ணனோடு தொடர்பில்லாமற் போனால் அவன் தம்பிக்கு மோக்ஷம் கிடைத்திருக்குமா? ஆகையால் அடியார்களுடைய தேஹஸம்பந்தம் உத்தேஸ்யமேயாகும்.

நம்மாழ்வார் “நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வார் கொண்டபெண்டிர் மக்களே” (திருவாய் 8-10-11) என்று அருளிச்செய்துள்ளார். அதாவது - மனைவிபிள்ளைகள் இவர்களை உடையவர்களாய் அடியார்களுக்கு ஆட்பட்டவர்களாய் கார்ஹஸ்த்யத்திலே (குடும்பவாழ்க்கையில்) வாழப்பெறுவார்கள்’ என்பது இப்பாசுரத்திற்கு பொருள். பகவத்பாகவதகைங்கர்யத்துக்குத்

துணையாவரையானால் மனைவி, மக்கள் முதலான உறவினர்கள் மிகவும் உத்தேஸ்யர்களே. “மாயன் மணிவண்ணன் தாளபணியும் மக்களைப் பெறுவர்களே” (பெரியாழ்.திரு.1-7-11) என்ற பெரியாழ்வாரின் பாசுரமும், “வாயும் நன்மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே” (நாச்.திரு.6-11) என்ற ஆண்டாளின் பாசுரமும் இவ்விடத்தில் நினைத்தற்குரியன. ‘மனைவாழ்வார்’ என்று குடும்பவாழ்க்கையில் வாழ்ப்பெறுவர் என்றும், ‘மக்களைப் பெறுவர்களே’ என்று நல்லபிள்ளைகளைப் பெறுவர்கள் என்றும் பலன் கூறியது அவ்வுறவினர் பகவத்பாகவத கைங்கர்யங்களுக்கு உறுதுணையாக ஆவர் என்று கருதியே. இத்தால் தேஹபந்துக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உத்தேஸ்யர்கள் என்பது நன்கு புலனாகும்.

திருமங்கைமன்னன் பாகவததீயாராதந கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுவதற்குக் காரணமாகவிருந்தாள் அவரது பத்நியான குமுதவல்லி நாச்சியார். இதுபோன்ற பத்நிமார் கொண்டாடத்தக்கவர்களன்றே. திருக்கோட்டியூரில் வாழ்ந்துவந்த செல்வநம்பி, ஒருமுறை வெளியூர் சென்றிருந்தபோது திருவனந்தபுர யாத்ரை செல்லும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சிலர், அவரது திருமாளிகைக்குச் சென்றனர். நம்பியின் தேவிகள் (நங்கையார்) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுதுசெய்விக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். ஆனால் திருமாளிகையில் அரிசிஇல்லை. அதனால் விதைநெல்லை எடுத்து அதைக்குத்தி அரிசியாக்கி, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விருந்து படைத்துவிட்டார். மறுநாள் ஊருக்குத்திரும்பிய நம்பி நங்கையாரை விதைநெல் எங்கே என்று கேட்க, அதற்கு நங்கையார் பரமபதத்தில் விளைவதாக விதைத்தேன் என்றார். இதுபோல் பாகவதகைங்கர்யத்திலே மிகுந்த ஊற்றமுள்ள மனைவியானவள் ஒருபோதும் கைவிடத்தக்கவளாகமாட்டாள்.

அநந்தாண்பிள்ளை திருவேங்கடமலையிலே இராமாநுசப்புத்தேரி கட்டும்போது அவருடன் கூடவிருந்து மண் சுமந்தாள் கர்ப்பவதியான அவரது பத்நி. இதுபோல் கைங்கர்யத்திற்குத் துணைசெய்யுமவளான பத்நியானவள் பர்த்தாவால் ஒருபோதும் கைவிடத்தக்கவளாகமாட்டாள்.

திருக்கோட்டியூர்நம்பிக்குத் தமயனார் ஒருவர் இருந்தார். அவர்தமது வாழ்க்கையின் இறுதிக் காலத்தில் நம்பியிடம் ‘எனக்குத் தஞ்சமேது’ என்று கேட்டார். அதற்கு நம்பி, “விரஜையின் இக்கரையில் ‘உம்மை எங்கிருந்துவந்தீர்’ என்று எவரேனும் கேட்டால் ‘திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் ஸ்ரீபாதத்தை அடைந்தவன், என்று கூறும்; விரஜா நதியைத் தாண்டியபிறகு வினவுவாருண்டாகில் ‘திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் தமயனார்’ என்று கூறும் என்றார். ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானாருக்கும் ஆசார்யரான நம்பிக்கே தமையனாரா என்று கொண்டாடுவர் என்றபடி. இப்படித் திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் ஸம்பந்தத்தாலேயே அவருடைய தமையனாருக்கு முக்திகிட்டியது. ஆகையால் தேஹஸம்பந்தமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மிகவும் உத்தேஸ்யர்கள் என்பது உறுதியாகிறது.

எம்பெருமானார் ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தை ஏற்கும்போது ‘நம்முதலியாண்டாணையொழிய ஸந்யஸித்தோம்’ என்று அருளிச்செய்தாராம். துறவறத்தை மேற்கொள்பவர்கள் உறவினர்கள் அனைவரையும் கைவிடவேண்டியிருக்க, பாகிநேயரான (மருமகனாரான) முதலியாண்டாணை மட்டும் விடாததற்குக் காரணம், அவருக்கு பகவதவிஷயத்திலுண்டான ஊற்றத்தினாலேயேயாகும். ‘கையில் த்ரிதண்டத்தை விடிலன்றே நம்முதலியாண்டாணை விடுவது’ என்றருளிநாராம் உடையவர். ‘த்ரிதண்டத்தை எப்படிக்க கைவிடமுடியாதோ, அதுபோல் முதலியாண்டாணையும்

கைவிடமுடியாது' என்று இதற்குப்பொருள். இதனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான தேஹுபந்துக்களை ஒருபோதும் கைவிடலாகாது என்பது தெளிவு.

முதலியாண்டானது பெருமையைச் சொல்லும்போது “அஜஹத்புகி₃ நேயத்வம், பாது₃காத்வம் த்ரித₃ண்ட₃தா” என்று ‘உடையவரால் விடவொண்ணாதமருமகனும் தன்மையுடையவர்’ என்பதன்றே முதற்கண் கூறப்படுகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹஸம்பந்தம் பரமோத்தேஸ்யம் என்று கருதியன்றே பெரியோர்கள் இவ்வாறு கூறியுள்ளனர்.

எம்பெருமானார் அந்தரங்க கைங்கர்யத்தில் எப்பொழுதும் முதலியாண்டானையே நியமிப்பார். அதனால் கூரத்தாழ்வான் ‘முதலியாண்டான், எம்பார் இவர்களைப்போல் நமக்கும் ஸ்வாமியோடு ஒரு குடல்துடக்கு இல்லாமற்போயிற்றே; பதக்கு ஆத்மஸம்பந்தமிருந்தாலும், உழக்கு தேஹஸம்பந்தமில்லையே’ என்று வருந்துவாராம். இதனாலும் அடியார்களுடைய தேஹஸம்பந்தம் உத்தேஸ்யம் என்று தெளிவடையலாம்.

“பிதரம்மாதரம்த்ராந்புத்ராந் ப₃ந்தூ₃ந் ஸகீ₂ந் ...ஸந்த்யஜ்ய” என்று அருளிச்செய்த யதிஸார்வபௌமர் “மஜ்ஜிஞாநபுத்ரேத்யபி₄ ஷஸ்வஜே தம்” (யதிராஜவைபவம் -82) (எனது ஜ்ஞாநபுத்ரரே! என்று அவரை (திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளை) அணைத்துக்கொண்டார்.) என்பதும் சிந்திக்கத்தக்கது. ராமப்ரியரை செல்வப்பிள்ளையாகக்கொண்ட யதிராஜர் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளையையும் ஜ்ஞாநபுத்ரராக ஏற்றதை அறிந்தவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் உறவை த்யாஜ்யம் என்பரோ?

ஒருஸமயம் உடையவர் ஆழ்வார் திருநகரிக்கு எழுந்தருளிநார். அங்கே தாம்ரபர்ணிக் கரைக்கு ஸ்வாமி எழுந்தருளியபோது, ஒரு வண்ணன் உடையவரை ஸேவிப்பதற்காகத் தமது பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரையும் காரிமாரு, வகுளாபரண, சடகோபா, பராங்குஸா என்று பெயர்சொல்லி அழைத்தான். அப்போது ஸ்வாமிஎம்பெருமானார் ‘இதுபோன்று நம்மாழ்வாரின் திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பிள்ளைகளை அழைக்கும் பேற்றை பெறுவதற்கு உறுப்பான க்ருஹஸ்தாஸ்ப்ரமத்தை நாம் கைவிட்டுவிட்டோமே என்று நினைத்தாராம். (தொடரும்)

ஐப்பசி திருவோணம்
பிள்ளைஉலகாரியன்

ஐப்பசி பூராடம்
ஆய் ஜநந்யாசார்யர்

Swami Aye Jananyacharyar

யா दीव्यद्गोपुरोद्वैर्ध्वजैश्चञ्चत्पटाञ्चलैः ।
 हस्तैरिवापरान् लोकान् धिक्करोतीव नश्वरान् ॥३५॥
 रत्नतोरणभाभिर्या तनोतीन्द्रायुधश्रियम् ।
 इन्द्रनीलप्रभाजालैर्यमुनां चोर्ध्वगामिनीम् ॥३६॥
 पद्मथ्या स्फटिकाकाराः सौधरत्नार्चिरावृताः ।
 अनुयान्ति फणारत्नप्रभोज्वलमहीश्वरम् ॥३७॥
 प्रासादमालासङ्कीर्णा कासारशतसंकुला ।
 व्यासादिमुनिभिर्ध्येया याऽसाधारणमुक्तिभूः ॥३८॥
 या दिव्यवनमालाढ्या श्रीमती मणिभासुरा ।
 मुक्तावलीवृता भाति यथा विष्णोरुरस्थली ॥३९॥

35. எந்த நகரியானது விளங்காநின்ற தனது கோபுரங்களின் மேலே கட்டியுள்ள கொடிச்சீலைகளின் அசைவினால் அழியக்கூடிய மற்றைய உலககங்களைக் கைகளால் இகழ்வது போன்றுளதோ;

36. எந்த நகரத்தில் ரத்நதோரணங்களின் ஒளியானது (ஆகாயத்தில் தோன்றும்) இந்த்ரதநுஸ்ஸைப் போன்று அழகுபெற்று விளங்குகிறதோ, அங்கு இந்த்ர நீலமணிகளின் ஒளித்திரளானது (கூட்டமானது) ஆகாயமுனையைப்போலே ஒளிவீசுகிறது.

37. அந்நகரத்தில் ராஜவீதிகள் வெண்ணிறஸ்படிக மணியைப் போன்றுள்ளன. ராஜமாளிகைகள் மணி ஒளியினால் மூடப்பட்டுள்ளன. வெண்மையான திருநிறத்தை யுடைய ஆதிசேஷனது திருமேனியானது, அதன் படத்திலுள்ள மணிகளின் ஒளியால் வண்ணமயமாகத் தோன்றுவது போல், மாளிகைகளில் பதிக்கப்பெற்ற ரத்நங்களின் ஒளியின் ப்ரதிபிம்பத்தால் ஸ்படிகமயமான வெண்சாலைகள் வண்ணமயமாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

38. எந்தநகரில் ஒன்றுடன்ஒன்று கலந்ததாய், தொடர்ச்சியாய் பல திருமாளிகைகள் உள்ளனவோ; எண்ணற்ற பொய்கைகள் உள்ளனவோ; அது வ்யாஸர் முதலான முனிவர்களால் த்யானிக்கப்படும் அஸாதாரண மோக்ஷபூமியாகும்.

39. (இந்த ஸ்லோகத்தில் கவி, மோக்ஷபூமியை எம்பெருமானின் திருமார்போடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறார்) எந்த மோக்ஷபூமியானது அப்ராக்ருதமான காடுகளோடு கூடியதாய், அழகியதாய், ரத்நங்களின் ஒளியால் விளங்குவதாய், முக்தபுருஷர்களின் வரிசையால் சூழப்பட்டதாய்முள்ளதோ அது வைஜந்தியென்னும் வநமாலையால் சூழப்பட்டதாய், பெரியபிராட்டியாருக்குக் வாஸஸ்தானமாய், கௌஸ்துபமணியால்

नानामणिमयैस्तुङ्गैर्नारायणरमाप्रियैः ।
 क्रीडाशिखरिभिः पूर्णा चूडारूढामरद्भुभिः ॥४०॥
 तत्र दिव्यं महद्दाम वैकुण्ठाभिधमुज्ज्वलम् ।
 अवर्णनीयं वचसां सुवर्णमणितोरणम् ॥४१॥
 तत्र स्तम्भसहस्राढ्ये दिव्ये श्रीमणिमण्डपे ।
 सान्द्रानन्दसुधालिप्ते सहस्रार्कसमप्रमे ॥४२॥
 सिंहासनेऽतिरुचिरे विभूतिद्वयचित्रिते ।
 दिव्यपुष्पभरास्तीर्णे भव्यरोचिर्वितानिते ॥४३॥
 धर्मादिसूरिपादस्थे नानामणिगणावृते ।
 सहस्रदलपद्मस्य कर्णिकान्तेऽतिविस्तरे ॥४४॥

ப்ரகாஸிப்பதாய், முத்துமாலையால் சூழப்பட்டதாயுள்ள எம்பெருமானுடைய திருமார்பைப்போல் விளங்குகிறது.

40. அங்கே எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் மகிழ்ச்சியூட்டக்கூடிய பற்பல ரத்நங்களினால் அமைக்கப்பெற்ற கரீடாபர்வதங்கள் (செய்குன்றுகள்) (கற்பகம் முதலிய) தேவதருக்களைச் சிகரத்திலுடையனவாய் ஒளிவீசுகின்றன.

41. அங்கு மிக்கஒளிபொருந்தியதாய் வைகுண்டம் என்ற பெயரையுடைய மாளிகையானது வாக்கினால் வருணிக்கவரியதாய், ஸ்வர்ணமயமான தோரணங்களை யுடையதாயுள்ளது.

42–46. அதில் ஆயிரம் ஸ்தம்பங்களையுடைய அழகிய திருமாமணிமண்டபத்தில் மிகுந்த ஆநந்தமாகிற அம்ருதத்தினால் நனைக்கப்பெற்றதாய், ஆயிரம் ஸூரியர்களுக்கு ஸமமான ஒளியையுடையதாய், உபயவிபூதிகளின் சித்திரம் வரையப்பட்டதாய், திவ்யபுஷ்பங்கள் பரப்பப்பட்டதாய், மனத்தையீர்க்கும் காந்திபொருந்திய விதாநத்தை யுடையதாய், பாதத்தில் தர்மாதி ஸூரிகளையுடையதாய்¹, பற்பலமணிகள் பதிக்கப் பெற்றதான மிகவழகிய திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலுள்ள ஆயிரந்தளமுடைய தாமரைமல ரின் பரந்த கர்ணிகையில் (தாமரையின் நடுப்பகுதியில்) ஸப்தஸாஸ்தரத்தில் கரைகண்டவனாய் (வல்லவனாய்)ஸ்வாதந்தர்யச் செயல்களற்றவனாய், பனாமணிக

குறிப்பு: 1. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள சீரியசிங்காசநம் தர்மம், அதர்மம், ஜ்ஞாநம், அஜ்ஞாநம், வைராக்யம், அவைராக்யம், ஐஸ்வர்யம், அநைஸ்வர்யம் என்கிற எட்டுக்கால்களை உடையது. தர்மம் முதலானவற்றுக்கு அபிமானிகளான நித்யஸூரிகளே கால்களாக எழுந்தருளியுள்ளார்கள்.

शब्दतन्त्रधुरीणस्य लुप्तस्वातन्त्र्यकर्मणः।
 शेषस्य मृदुले भोगे फणामणिरुचास्तृते ॥४५॥
 निषण्णो निर्भरानन्दो निरङ्कुशमहोदयः।
 समस्तशेषो भगवान् लक्ष्म्या भूम्या च नीलया ॥४६॥
 प्रफुल्लपद्मसुषुमापरिभाविपदद्वयः।
 काहलीगर्वसर्वस्वहारिजंघायुगोज्ज्वलः ॥४७॥
 सौन्दर्यसागरोन्मग्नजानुमैनाकशृङ्गकः।
 यौवनारामकदलीकाण्डोर्युगलाञ्जितः ॥४८॥
 रशनारत्नरुग्विद्धपीताम्बरकटीतटः।
 सन्ध्यातपसमामृष्टधाराधरसमप्रभः ॥४९॥
 विरिञ्चोत्पत्तिकमललसन्नाभीपुटोज्ज्वलः।
 उदरस्थत्रिजगतीसीमाकल्पवलित्रयः ॥५०॥

எனின் ஒளி பரவியதான திருவனந்தாழ்வானுடைய மென்மையான திருமேனியில் எல்லையில்லாத ஆநந்தத்தையுடையவனும் தடையற்ற பெருமையையுடையவனும் அனைத்திற்கும் தலைவனுமான எம்பெருமான் லக்ஷ்மீபூமிநீளகளுடன் வீற்றிருக்கிறான். 47. எம்பெருமான் அலர்ந்த தாமரைமலரின் அழகைக் கீழ்ப்படுத்தக்கூடிய திருவடியிணையையும், காஹலி என்ற வாத்யவிசேஷத்தைத் தோற்கடிக்கக்கூடிய ஜங்கை(கணுக்கால்)களையும் உடையவன்.

48. எம்பெருமான் ஸௌந்தர்யஸாகரத்தில் (அழகுக்கடலில்) மூழ்கிக்கிடக்கும் மைநாகபர்வதத்தின் சிகரங்களைப்போன்ற திருமுழந்தாள்களையுடையவன். இளமைப் பருவம் என்ற தோட்டத்தில் உண்டான வாழைமரத்தைப் போன்று விளங்கும் திருத்தொடைகளையுடையவன்.

49. ஸந்த்யாகால ஸூர்யனின் வெயிலால் ப்ரகாஸிக்கும் மேகத்தைப்போன்று மேகலாபரணத்தில் (ஒட்டியாணத்தில்) பதிக்கப்பெற்ற ரத்நத்தின் ஒளியால் மிளிரும் திருப்பீதாம்பரத்தையணிந்த இடைப்பகுதியையுடையவன் எம்பெருமான்.

50. எம்பெருமான் பிரமனுடைய உத்பத்திக்குக் காரணமான தாமரையினால் ப்ரகாஸிக்கின்ற திருஉந்தியை உடையவன்; அவனது உதரத்திலிருக்கிற மூவுலகங்களின் எல்லையைப் போலிருக்கும் த்ரிவலி எனப்படும் மூன்று கோடுகளை திருவயிற்றிலே உடையவனவன்.

लक्ष्मीविलासादर्शनेन कौस्तुभेनात्यरुपिणा
 श्रीवत्सेन प्रधानेन विलसत्सुभुजान्तरः ॥५१॥
 मालया वैजयन्त्या च महाभूतस्वरूपया ।
 पर्यायडोलया लक्ष्म्या भासमानभुजान्तरः ॥५२॥
 हारैरनेकैरमलैर्हारिवक्षस्थलोद्भवैः
 लावण्यदुग्धसिन्धूद्यत्तरङ्गैरिव संगतैः ॥५३॥

51. பெரியபிராட்டியாருக்கு விளையாட்டுக் கண்ணாடியாய், ஜீவாத்மதத்த்வத்தின் வடிவமாய்த்திகழும் ஸ்ரீகௌஸ்துமணியாலும், ப்ரதாந(ப்ரக்ருதி)தத்த்வத்தைத் த்ரிக்கும் ஸ்ரீவத்ஸமாகிற மறுவாலும் விளங்காநின்ற திருமார்பையுடையவன் எம்பெருமான்.

52. பஞ்சமஹாபூதங்களின் ஸ்வரூபமாய்¹, பெரியபிராட்டியார் மாறிமாறி ஊஞ்சலாடுவதற்காக ஊஞ்சலாய் விளங்கும் வைஜயந்தியென்னும் வநமாலையால் விளங்கும் திருமார்பை உடையவன் எம்பெருமான்.

53. அழகியபாற்கடலினின்று துள்ளியெழுகிற அலைகளின் தொடர்ச்சியைப் போல் தூய்மையான பற்பல ஹாரங்களினால் ப்ரகாஸிக்கும் திருமார்பையுடையவன் எம்பெருமான்;

குறிப்பு: (1) இவ்விடத்தில் எம்பெருமானுடைய திருமேனியானது ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலுள்ள எல்லாத்தத்த்வங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தில் கூறப்பட்டதைக் காட்டுகிறார் கவி. ஜீவாத்மதத்த்வத்தை ஸ்ரீகௌஸ்துமணி த்ரித்து நிற்கிறது. ப்ரக்ருதி தத்த்வத்தை ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறு த்ரித்து நிற்கிறது. தாமஸாஹங்காரத்தை பாஞ்சஜந்ய மென்னும் ஸங்கமும், அதிசஞ்சலமான மனமென்னும் தத்த்வத்தை அதிவேகமாகச் சூழலும் சக்கரமும், த்ரித்து நிற்கின்றன. வேதாந்ததேஸிகர் இதுபற்றி

புருடன் மணிவரமாகப் பொன்னுமூலப்

பிரகிருதி மறுவாக மான்தண்டாகத்

தெருள்மருள் வாள்மறைவாக ஆங்காரங்கள்

சார்ங்கஞ்சங்காக மனம் திகிரியாக

இருடிகங்களீரைந்தும் சரங்களாக

இருபூதமாலே வனமாலையாகக்

கருடனுருவமறையின் பொருளாம் கண்ணன்

கரிகிரிமேல் நின்றனேத்தும் காக்கின்றனே.

என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் அருளியுள்ளது இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

52. வித₃த₄து ஸுக₂ம் விஷ்வக்ஸேநஸ்ய தே ப்ரத₂மே ப₄டா:

கரிமுக₂ஜயத்ஸேநௌ காலாஹ்வஸிம்ஹமுக₂ள ச ந:।

ஜக₃தி ப₄ஜதாம் தத்தத்ப்ரத்யூஹதூலத₃வாநலா:

தி₃ஸி தி₃ஸி தி₃வாராத்ரம் ஸ்ரீரங்க₃பாலநகர்மட₂ா:॥

விளக்கவுரை: ஸேனைமுதலியாருடைய, ப்ரஸித்திபெற்ற அணுக்கத் தொண்டர்கள் கஜாநநர், ஜயத்ஸேநர், ஹரிவக்த்ரர், காலப்ரக்ருதி ஆகிய நால்வரும் ஆவர். இவர்கள் தம்மை அடைகின்ற பக்தர்களுடைய இடையூறுகள் காட்டுத்தீ பஞ்சுக்குவியலைப் பொசுக்கித்தள்ளுமாப்போலே போக்கி அருளுகிறார்கள். நான்குதிக்கிலும், இரவுபகலாக ஸ்ரீரங்கத்தைப் பாதுகாப்பதையே நித்யகைங்கர்யமாகக் கொண்டுள்ளனர். அத்தகையோர் நமக்கு ஸுகத்தைத் தருவார்களாக.

53. ஸ்ருதிமயமதிஹர்ஷப்ரஸ்ரயஸ்மேரவக்த்ரம்

மணிமுகுரமிவாக்₃ரே மங்க₃லம் ரங்க₃த₄ாம்ந:।

ஸரணமபி₄க₃தா: ஸ்மோ யத்ர ரூபஸ்வரூப-

ஸ்வகு₃ணமஹிமத₃ர்ஸீ மோத₃தே ரங்க₃ஸாயீ॥

விளக்கவுரை: கர்ப்பக்ருஹத்துக்குகெதிரே சந்தனமண்டபத்தில் உள்ள கருடனை இதில் வணங்குகிறார். பெரியதிருவடி என்று அழைக்கப்படுகின்ற கருடன் மங்களகரமான ரத்நக்கண்ணாடிபோன்று விளங்குகிறார். இக்கண்ணாடியில் தான் ஸ்ரீரங்கநாதன் தமது திவ்யாத்மஸ்வரூபம், திவ்யமங்களவிக்ரஹம், கல்யாணகுணங்கள் ஆகியவற்றையெல்லாம் நேருக்குநேர் கண்ணாரக்கண்டுகளிக்கின்றார். அதுகாரணத்தாலேயே கருடன் ழிக்க மகிழ்ச்சி உள்ளவராயும், விநயம் மிக்கவராயும், மலர்ந்த திருமுகமண்டலத்தை உடையவராயும் விளங்குகிறார். வேதமே வடிவெடுத்தவரான அத்தகைய கருடனை நமக்கு ரகசியாகப் பற்றுவோமாக.

“ரங்கஸாயீ” என்பதால் படுத்துக்கொண்டு தூங்குபவர் விழித்தெழும்போது மங்களகரமாக தம்முகத்தைப் பார்ப்பதற்காக எதிரே கண்ணாடியை வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பது காட்டப்படுகிறது. மேலும் கருடன் வேதமே வடிவானவர் என்பதனை “ஸுபர்ணேஸ்ஸி க₃ருத்மான்” என்ற வேத₃வாக்யத்தாலும், “வேத₃ாத்மாவிஹகே₃ஸ்வர:” என்ற ஆளவந்தாரது சது:ஸ்வலோகீயாலும் அறியலாம்.

54. தார்க்ஷயபக்ஷதிவத₃ஸ்ய வல்லப₄ாம் ருத்₃ரயா ஸஹ ஸுகீர்த்திமர்சயே
ஹர்ஷப₃ாஷ்பமபி கீர்த்திமர்த்தி₂நாம் யந்முகே₂ந கமலா கடாக்ஷயேத்||

விளக்கவுரை: கருடனுக்கு ருத்ரா, ஸுகீர்த்தி என்று இருமனைவிகள் உண்டு. வேதாந்ததேசிகர் தமது கருடதண்டகத்தில் “ருத்ராஸுகீர்த்திஸ்தநாபோக காடோபகூட” என்று அருளியுள்ளார். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி தன்னை விரும்பிவணங்குபவர்களுக்கு மிக்க புகழையும் ஆநந்தக்கண்ணீரையும் இவர்கள் மூலமாக அருள்கிறாள். பெரியபிராட்டியாருக்கு இவர்கள் கண்கள் போன்று அந்தரங்கர்களாக உள்ளனர். மேலும் கருடனுக்கு இரண்டு சிறகுகள் போல் விளங்குகிறார்கள். அதாவது கருடன் இவர்களைச் சிறகுகளால் அணைத்துக் கொள்கிறார் என்பது கருத்து. அத்தகைய கருடனது மனைவியரான ருத்ரா, ஸுகீர்த்தி இருவரையும் பூஜிக்கிறேன்.

55. ஸ்வாஸ்த்ரரூபஸ்பு₂ரந்மௌலி மா ஸப்₃த₃
இத்யுத்₃து₄நாநாம் ஸுராம்ஸ் தர்ஜநீமுத்₃ரயா
நாத₂நித்₃ரோசிதோந்நித்₃ர தாம்ரேக்ஷணம்
ஸஞ்சரந்தீம் ஸ்துமஸ்தாம் ச பஞ்சாயுதீ₄ம்||

விளக்கவுரை: பகவானது சங்கு, சக்ரம், கதை, வாளர், வில் ஆகிய பஞ்சாயுத ஸ்வரூபிகளான நித்யஸூரிகள் திவ்யஸாரீரத்துடன் தத்தம் தலையில் அந்தந்த ஆயுதங்களுடன் காட்சியளிப்பர். பகவானை தர்ஸிப்பதற்காக வந்த தேவதைகள் உற்சாகத்தினால் உயர்ந்த குரலில் தோத்தரித்தார்கள். அதுகண்ட ஐவகைப்படைகளும் இடையறாது விழித்திருப்பதனால் சிவந்தகண்களை உடையவர்களாய் “எம்பெருமானது உறக்கத்துக்கு இடையூறாக ஸப்தம் செய்யாதீர்கள்” என்று ஆட்காட்டிவிரலைக்காட்டி அச்சுறுத்துகின்றனர். அத்தகைய பஞ்சாயுதாழ்வார்களையும் துதிப்போமாக.

56. அஸ்த்ரக்₃ராமாக்₃ரேஸரம் நாத₂வீக்ஷாஸீது₄-
க்ஷீபே₃ாத்₃வேலந்ருத்தாபி₄ராமம்|
சக்ரம் தை₃த்யச்சே₃த₃கல்மாஷிதாங்க₃ம்
ப்₄ராம்யஜ்ஜ்வாலாமாலப₄ாரி ப்ரபத்₃யே||

விளக்கவுரை: பகவானது பஞ்சாயுதங்களில் தலைசிறந்தவராகிய சக்ரத்தாழ்வாரைத் துதிக்கிறார். பகவான், சக்ரத்தை, “சத்ருக்களை அழிப்பாயாக” என்று கடைக்கண் நோக்கினால் ஆணையிடுகிறார்.

புதியபுத்தகங்கள்

1. तिरुप्पळियேலுச்சி तिरुप्पावै विवर्त:

(திருப்பள்ளியெழுச்சி திருப்பாவை ஸம்ஸ்க்ருத மொழிபெயர்ப்பு)

ஆசிரியர் — மீமாம்ஸா ஸிரோமணி ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி, கிடைக்குமிடம்: ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வித்யா பீடம், 178, கீழ் உத்தரவீதி, ஸ்ரீரங்கம், திருச்சி-6.

அடியேனுக்கு ஆத்மஸமஸ்காவான ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி, தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருப்பள்ளியெழுச்சியை வஸந்ததிலகா வ்ருத்தத்திலும், திருப்பாவைப் பாசுரங்களை அநுஷ்டுப் ஸ்லோகங்களாகவும் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். வர்த்ததாம் கைங்கர்யஸ்ரீ: அபிவர்த்ததாம் என்று ஸ்வாமியின் கைங்கர்யத்திற்கு மங்களாஸாஸநம் செய்கிறோம்.

2. **ஆசார்யஹ்ருதயம்** — ஆய் என்கிற ஜநந்யாசார்யர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்துடன் (முதலிரண்டு ப்ரகாரணங்கள்) விலை.ரூ.100/- கிடைக்குமிடம்:

(1)ஆத்தான் ஸ்ரீ.உவே.விஜயராகவன்ஸ்வாமி, 24/2, தசாவதாரம் ஸந்நிதித் தெரு, ஸ்ரீரங்கம்-6. (2) ஸ்ரீயாதவாத்ரி ஜநந்யாசார்ய ஆய் கைங்கர்யவர்த்திநி ஸபா, 116, ஸ்ரீஸாநுதாஸநிலையம், 15வது க்ராஸ், AECS லேயெளட், RMV 2வது ஸ்டேஜ், ஸஞ்ஜய்நகர், பங்களுர்-560094. தொலைபேசி எண்:080- 23517547

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்கு ஆய் அருளிய வ்யாக்யானம் இப்போதுதான் முதல்முறையாகத் தமிழ் எழுத்தில் வெளிவந்துள்ளது. “ஆசார்யஹ்ருதயஸ்யார்த்த₂: ஸகலா யேந த₃ஸ்பரிதா: ஸ்ரீஸாநுத₃ாஸமமலம் தே₃வராஜம் தமாஸ்ரயே||” என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்தின் அர்த்தங்கள் அனைத்தையும் அருளிச்செய்தவரென்று கொண்டாடப்பட்டவர் ஜநந்யாசார்யர். இவர் அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்யானம் கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராகவாசார்யஸ்வாமியால் பதிப்பிக்கப்பெற்று, ஸ்ரீ.உவே.ஆஸூரி ஆய்நரஸிம்ஹன் ஸ்வாமியால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

ஓலைச்சுவடியிலேயிருக்கும் மேலிரண்டு ப்ரகாரணங்களின் வ்யாக்யானமும் விரையில் வெளிவர வேண்டும் என்று எம்பெருமான் திருவடிகளில் ப்ரார்த்திக்கிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் வாங்கி ஆசார்யமுகேந அதிகரிக்கவேண்டிய க்ரந்தம் இது.

கோயில் செல்வமணவாளமாமுனிகள் ஸந்நிதியில் வழக்கம்போல் ஐப்பசித் திருமூல மஹோத்ஸவம் பதினொருநாள்கள் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இந்த ஸந்நிதியின் பின்புறத்திலுள்ள திருமலையாழ்வார் காலக்ஷேபகூடத்தில் எழுந்தருளியுள்ள மாமுனிகளின் புகைப்படமே இப்பத்திரிகையின் அட்டைப்படத்தை அலங்கரிக்கிறது. அக்காலக்ஷேப கூடத்தில் ஸ்வாசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் திருவடித்தாமரையிணையின் நிழலிலே எழுந்தருளியிருப்பவரான மாமுனிகளை வணங்குகிறேன் (பூர்வதிநசர்யா 26,27) என்றார் எனும்பியப்பா. அதனாலேயே அவ்விதமாக அட்டைப்படம் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

“அ இதி ப₄க₃வதோ நாராயணஸ்ய ப்ரத₂மாபித₄நம் அபி₄த₃த₄தா கிம் நாம மங்க₃ளம் ந க்ருதம்” (பதஞ்ஜலி மஹாப₄ஷ்யம்) (பகவந்நாராயணனுடைய முதல் பெயரான அகாரத்தைச் சொல்பவரால் எந்த மங்களம் தான் செய்யப்படவில்லை.) என்கிற ப்ரமாணங்களாலே அனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவனாகச் சொல்லுவது ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணனையே என்பது தேறுகிறது.

“ந ஹி பாலநஸாமர்த்த₂யம் ருதே ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம்|

ஸ்தி₂தௌ ஸ்தி₂தம் மஹாப₄க₃ ப₄வத்யந்யஸ்ய கஸ்யசித்|| (வி.பு.)

(ரக்ஷணத்தில் நிலைநிற்கும் அரியைத் தவிர வேறொருவனுக்கு ரக்ஷிக்கும் திறமையில்லையன்றோ.) என்கிறபடியே காக்கின்ற தன்மை எம்பெருமானைத் தவிர வேறொருவனிடம் இல்லை என்கையாலும், அகாரத்தால் சொல்லப்படும் ஸர்வேஸ்வரனையே ரக்ஷகனாகச் சொல்லுகிறது. ப₄த₃த₄ர் (ஸம்ஸாரிகள்), முக்தர் (முக்தியடைந்தவர்), நித்யஸூரிகள் ஆகிய மூவகைப்பட்ட சேதநர்களையும், அவர்கள் வாழும் லீலாவிபூதியாகிற இவ்வுலகம், ஸூத்தஸத்த்வமயமான நித்யவிபூதியாகிற பரமபதம் ஆகிய இரண்டு அசேதநங்களையும் ரக்ஷயப் பொருளாகச் சொல்லுகிறது. இந்த மூவகைப்பட்ட சேதநர்களில் ப₄த₃த₄ர் (ஸம்ஸாரிகள்) எனப்படும் அறிவிலியான ஜீவர்களை அவரவர் கர்மத்துக்குத் தக்கவாறு ரக்ஷிப்பான். மோக்ஷத்தை விரும்பும் நம்மைப்போன்ற முமுக்ஷுக்களை, ஸேஷத்வஸ்வரூபத்துக்குத்தக்க கைங்கர்யத்தைக் கொடுத்து ரக்ஷிப்பான். முக்தர்களையும், நித்யர்களையும் பரமபதத்தில் தன்னுடைய போகத்தைக் கொடுத்து ரக்ஷிப்பான். இனி அனைத்தையும் காப்பவனாகச் சொல்லுகிறது எனவே, காக்கப்படும் பொருள்கள் எவை, காக்கும் முறை எது என்னும் விஷயங்களை அகாரத்தை விவரிக்கும் மேற்பகுதிகளிலே தெளிவாகக் காணலாம். ஆக அகாரத்தாலே தன்னைத்தவிர்ந்த மற்ற எல்லாப்பொருள்களையும் எல்லாவகையிலும் ரக்ஷிப்பவன் ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணனே என்றதாயிற்று.

“யதோ வா இமாநி பூ₄தாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்₃ரஹ்மேதி” (தை.)

(இவ்வுலகங்களை பிறப்பிப்பதும், வாழ்விப்பதும், லயமடையுமிடமாயிருப்பதும் ப்ரஹ்மமே. அதை அறிவாய்.) என்று எவனிடமிருந்து இந்த உலகம் உண்டாகிறதோ, உண்டான உலகம் எவனாலே காக்கப்படுகிறதோ, அவனே ப்₃ரஹ்மம் என்று அனைத்துக்கும் காரணமாயிருப்பவனே அனைத்தையும் காப்பவனாகியிருக்கிறான் என்று உபநிஷத் வாக்யங்கள் கூறுகையாலே, இந்த

அகாரத்தில் சொன்ன அனைத்தையும் ரக்ஷிக்கும் தன்மையையும், அனைத்துக்கும் காரணமாயிருக்கும் தன்மையையும் காட்டப்படுகிறது. இப்படிக் காப்பது, படைப்பது, லயமடையச்செய்வது ஆகிய கார்யங்களைச் செய்வனுக்கு அதற்குத்தக்க ஜ்ஞாநம், ஸக்தி முதலான குணங்களும் வேண்டும். ஆகையால் அவன் எல்லா மங்களகுணங்களையும் உடையவன் என்பதையும் அகாரம் சொல்லுகிறது. இப்படி அவன் காரணமாயிருப்பதாகச் சொன்னதாலே அவனையே உபாஸிக்கத்தக்கவனாகவும், ஸரணமடையத்தக்கவனாகவும் சொன்னதாகத் தேறும். “காரணந்து த்யேய:” (அதர்வஸிகா) (காரணமாயிருப்பவனே த்யானிக்கத்தக்கவன்.) “யோ ப்ரஹ்மாணம் வித்யத்யாதி பூர்வம் யோ வை வேத்யாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை முமுகூர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே” (ஸ்வே.6-18)(எவன், படைப்புக் காலத்தில் பிரமனை படைக்கிறானோ, எவன் அவனுக்கு வேத்யங்களை உபதேயஸிக் கிறானோ அவனை மோக்ஷமடைய விரும்பும் நான் ஸரணம் பற்றுகிறேன்.) என்று ஜகத்காரணப்பொருளையே மோக்ஷமடைய விரும்பும் முமுகூர்வுக்கு உபாஸிக்கத்தக்கதாகவும், ஸரணமடையத்தக்கதாகவும் உபநிஷத்துக்கள் கூறினவன்றோ.

தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே உபாஸிக்கத்தக்கதாயும், ஸரணமடையத்தக்கதாயும் இருக்கும் பொருளையன்றோ முமுகூர்வுக்கு அடையத்தக்க ப்ராப்யமாக வுமாகிறது. ஆகையால் அகாரத்தாலே அடையத்தக்கதாயுள்ளதன்மையும் சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். அடையத்தக்க ப்ராப்யமாயிருக்கும் பொருளே ஸுத்தஸத்த்வத் திருமேனியோடு கூடியதென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே அகாரம் அதையும் சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். தன்னைத்தவிர வேறு எவராலும் அடையமுடியாத அப்பரம்பொருளையன்றோ, அடியவனுக்கு விரோதிகளைத் தவிர்த்து விரும்பியதைக் கொடுப்பதாகவும் இருக்கிறது. ஆகையால் அகாரம் அவன் உபாயமாயிருப்பதையும் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரிய:பதி (பெரியபிராட்டியாரின் நாயகன்) என்றே அந்தப் பரம்பொருளைக் குறிக்கவேண்டியுள்ளது. ஆகையால் பிராட்டி எம்பெருமானை நிரூபித்துத்தரும் தத்த்வமாயிருக்கிறாள்.

யத்யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்புக்ண தைவதம் குணகூணம் மநஸாநுத்யாவேத் தத்யாப்யந்தர் குணமேவ தேவதாம் பஜதே, தத்ராபி ஸகுணவை தேவதா ப்ராப்யதே” (‘ஸத்’ எனப்படும் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பவன்

விசேஷ்யமான ப்ரஹ்மத்தைவிட்டு குணகூணங்களை மட்டும் மநஸ்ஸாலே சிந்திக்க முடியாது. குணமில்லாத தேவதையையும் உபாஸிக்கமுடியாது.) ஆகையால் குணங்களோடு கூடிய தேவதையையே உபாஸிக்கிறான். குணங்களோடு கூடிய தேவதையே அடையவும் படுகிறது.) என்பது குணஸித்தி₄ந்யாயம். எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துத்தரும் ஸத்யத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், அநந்தத்வம், ஆநந்தத்வம், அமலத்வம் என்னும் ஸ்வரூபநிரூபக குணங்களைப் போலே, “ஸ்ரீய:பதி” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மத்தை நிரூபித்துத் தருபவளாகையால் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் அகாரத்திலே லக்ஷ்மீ ஸம்புந்த₄மும் அநுஸந்தி₄க்கப்படவேண்டியதாகும். இந்தப்பிராட்டியின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கும்போது எம்பெருமானைத்தவிர்ந்த மற்ற எல்லா ஆத்மாக்களுக்குமே “அணுரேஷ ஆத்மா” () (இந்த ஆத்மாவானவன் அணுஸ்வரூபமாயிருக்கிறான்.) என்று அணுத்வமே ஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் இவளுடைய ஸ்வரூபமும் அணு என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆனால் விஷ்ணுபுராணத்தில் “யத₂ ஸர்வக₃தோ விஷ்ணுஸ்ததை₂வேயம் த்₃விஜோத்தம!” (மைத்ரேயரே! எங்கும் நிறைந்த விஷ்ணுவானவர் எத்தகையவரோ, அத்தகையவளே பிராட்டியுமாவாள்.) என்றும் மற்றும் சில ப்ரமாணங்களிலும் ஈஸ்வரனைப் போலே இவளும் ஸர்வவ்யாபியாயிருப்பதா கச் சொல்லப்படுகிறது. இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுகிறது. இரண்டும் ஒரே இடத்தில் இருக்கமுடியாது. இவை இரண்டு சேருவதற்காக “அநுபபத்₃யமாநார்த்த₂ த்₃ஸ்நாத் உபபத்₃யமாநார்த்த₂நந்தரகல்பநமர்த்த₂ாபத்தி:” (ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத அர்த்த₂ங்கள் ப்ரமாணங்களால் ஏற்படும்போது, எல்லாவற்றுக்கும் பொருந்தும்படியான வேறொரு அர்த்த₂த்தைக் கல்பிப்பது அர்த்தாபத்தி:) என்கிற அர்த்தாபத்தி ப்ரமாணத்தின் படி, அளவிட்டு அறியமுடியாத ஸ்வரூபப்பெருமையை உடையவனான ஸர்வேஸ்வரன் மிகவும் நுண்ணிய அணுப்பொருள்களிலும் தன் விபுஸ்வரூபம் முழுவதையும் அடக்கிக்கொண்டு வ்யாபித்திருக்கிறான் என்று க்ருத்ஸந ப்ரஸக்த்யதி₄கரணம் முதலானவிடங்களில் சொல்லப்படும் பரிஸமாப்ய வ்யாப்திக்கு, அவனுடைய அக₄டிதக₄டநா ஸக்தியினாலே அப்படி வ்யாபித் திருப்பதாகக் கொள்வதுபோலே, இவளும் அத்தகைய ஸக்தியாலே ஸர்வேஸ்வரன் வ்யாபித்திருக்கும் இடமெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கிறாள் என்று கொள்ளவேண்டும். இப்படிக் கொண்டால்தான் இவள் ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கும் விசேஷணமாக அமைந்திருக்கிறாள் என்று கூறுவது பொருந்தும்.

இவ்விடத்தில் தார்க்கிகர்கள் க₄டத்வம் முதலான ஜாதி எல்லா க₄டங்களிலும் பூர்ணமாக வ்யாபித்திருக்கின்றன என்று கூறுவது ஓர் உதாஹரணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால் இவள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துத் தரும் விசேஷணமாக இருக்கிறாள் என்று தேறுகிறது. க₄டம் முதலான விசேஷ்யபொருள்களுக்கும், அதிலுள்ள க₄டத்வம் முதலான ஜாதிகளுக்கும் (தார்க்கிக ஸித்த₃த₄ந்தத்தில் கொள்வதுபோலே) ஸர்வேஸ்வரனுக்கும், பிராட்டிக்கும் உள்ள ஸம்பந்த₄ம் இருக்கிறது. அதில் ஜாதியாவது - (க₄டம் முதலான) வ்யக்தி ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிக்கிடக்கக்கூடிய தாய், வ்யக்தியில்லாதபோது தான் இல்லை என்னலாம்படியாய், வ்யக்தியுள்ள விடமெங்கும் வ்யாபிக்கவும் கூடியதாய், தான்பொருந்தியிருக்கும் வ்யக்திக்கும் (படம்முதலான) மற்ற பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டுவதாய், வ்யக்திக்கு சேஷமுமாயிருக்கும். வ்யக்தியாகிறது - ஜாதிக்கு இருப்பிடமாய், ஜாதியிருக்கும் இடமெல்லாம் தானுமிருப்பதாய், ஜாதியினால் மற்ற பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்திக் காட்டப்படுவதாய், ஜாதிக்கு சேஷியுமாயிருக்கும். அதில் ஜாதி போலே பிராட்டியும், “அநந்யா ராக₄வேணஹம் ப₄ாஸ்கரேண ப்ரப₄ா யத₂ா” (ரா.ஸு.21-15) (ஸூர்யனைவிட்டு ஒளிபிரியாமலிப்பதுபோலே நான் ராக₄வரை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவள்.) “அநந்யா ஹி மயா ஸீதா ப₄ாஸ்கரேண ப்ரப₄ா யத₂ா” (ரா.யு 122-19) (ஸூர்யனை விட்டு ஒளி பிரியாமலிருப்பதுபோலே ஸீதை என்னை விட்டு பிரியாமலிருப்பவள்.) “நித்யைவைஷா ஜக₃ந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ” (வி.பு.1-8-17) (லோகமாதாவான இந்தப் பெரியபிராட்டியார் நித்யமாயிருப்பவளாகவும், விஷ்ணுவை விட்டுப்பிரியாத செல்வமாகவும் இருப்பவள்.) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸூர்யனுடைய ஒளிபோலே பிரிந்து இருக்கமுடியாதபடி ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டவளாய் “யத₂ா ஸர்வக₃தோ விஷ்ணுஸ் ததை₂வேயம் த்₃விஜோத்தம!” (வி.பு.1-8-17) (மைத்ரேயரே! எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும் விஷ்ணு எத்தகையவரோ இவளும் அத்தகைய வளே.), “த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப₃, ஜக₃த்₃வ்யாப்தம் சராசரம்” (வி.பு.) (தாயே! உன்னாலும் ப₄க₃வான் விஷ்ணுவாலும் அசைவனவும் அசையாதனவுமான இவ்வுலகனைத்தும் வ்யாபிக்கப் பட்டுள்ளது.) என்று ஸர்வேஸ்வரன் இருக்குமிடமெங்கும் வ்யாபித்திருப்பவளாய், “ஸ்ரிய:பதி” (திருவின் நாயகன்), “நித்யஸ்ரீ:” (எப்போதும் ஸ்ரீதே₃வியை தன்வஸத்தில் கொண்டவன்.)

பதவுரை: தத: -ஸாயங்காலத்திய ஸந்த்யாவந்த்யுனம் செய்தபிறகு, ஸாயந்த்யுநம் - மாலேக்காலத்தில் செய்யவேண்டிய, ஹரே: ஆராத்யுநம் - அரங்கநக்யுரப்பனென்னும் தமது பெருமாளுடைய திருவாராத்யுநத்தை, ஸம்யக்-நன்ருக, (பரமபுத்தியோடு), க்ருத்வா - செய்து, ஸுபை₄: -கேட்பாருக்கு நன்மை பயக்குமவையான, ஸ்வை:ஆலாபை:- தம்மிஷ்டப்படியே பேசும் ஸுலப₄மான பேச்சுக்களாலே, ஸ்ரோத்ருந்-கேட்போரை, நந்த்யுந்தம்-மகிழ்வித்துக்கொண்டிருக்கிற, தம்-அம்மாமுநிகளை, நமாமி -வணங்குகிறேன்.

கருத்துரை: 'ஆர்வசனபூடணத்தின் ஆழ்பொருளெல்லாமறிவார்? ஆர் அது சொல் நேரில் அநுட்டிப்பார்' (உபதேச.55) என்கிறபடியே அறிவதற்கும், அறிந்தபடியே அநுஷ்டிக்கைக்கும் முடியாத ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணர்த்தங்களை ஸிஷ்யர்களுக்கு உபதே₃ஸிக்கும்போது எவ்வளவு எளிய நடையில் உபதே₃ஸித்தாலும், அர்த்தத்தின் அருமைக்கு ஏற்றபடி அவ்வுபதே₃ஸமும் அரிய நடையாகவே தோன்றும். ஸாயம்ஸந்த்யாவந்த்யுநமும் பெருமாள் திருவாராத்யுநமும் முற்றுப்பெற்ற பின்பு இப்பொழுது செய்யும் ப்ரவசநம் தன்னிச்சைப்படி தானாகவே வரும் எளிய பேச்சாகவே இருக்கும். இதுவே ஸ்வைராலாபம் எனப்படும். ஸகல ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களுக்கும் உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கும் மிகமிக எளிமையான பேச்சுக்கு ஸ்வைராலாபம் என்று பெயர். இத்தகைய பேச்சுக்களாலே முன்பு ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம் கேட்ட தம் ஸிஷ்யர்களையே மகிழ்விக்கிறார் மாமுனிகள் என்க. இங்கு 'ஹரி:' என்றது பூர்வதிநசர்யையில் பதினேழாம் ஸ்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட 'ரங்க்யுநிதி₄' என்ற தம் திருவாராத்யுநப்பெருமாளாகிய அரங்க்யுநகரப்பினையேயாகும். ஹரி: என்றதற்கு ஆஸ்ரிதருடைய விரோதி₄யைப் போக்குமவன் என்றும், எல்லா தே₃வதைகளையும் நியமிப்பவன் (அடக்கியாள்பவன்) என்றும் பொருள். பூர்வதிநசர்யையில் 'அத₂ ரங்க்யுநிதி₄ம்' (17) என்று காலையாராத்யுநமும், 'ஆராத்யுநிதி₄ம்' (29) என்று பகலாராத்யுநமும், இந்த ஸ்லோகத்தில் மாலையாராத்யுநமுமாகிய மூன்று வேளைத் திருவாராத்யுநங்களும் கூறப்பட்டது காணத்தக்கது.

4. ततः कनकपर्यङ्के तरुणद्युमणिद्युतौ । विशालविमलश्लक्ष्णतुङ्गतूलासनोज्ज्वले ॥

5. समग्रसौरभोद्गारनिरन्तरदिगन्तरे । सोपधाने सुखासीनं सुकुमारे वरासने ॥

தத: கநகபர்யங்கே தருணத்யுமணித்யுதௌ|
விஸாலவிமல ஸ்லக்ஷ்ண துங்க்யுதூலாஸநோஜ்ஜ்வலே||
ஸமக்₃ரஸௌரபே₄ாத்யுக்₃ார நிரந்தர தியுக்₃ந்தரே|
ஸோபத₄ாநே ஸுக₂ாஸீநம் ஸுகுமாரே வராஸநே.||

பதவுரை: தத:-அதன்பிறகு, தருணத்யுமணி த்யுதௌ-பூராலஸூர்யன் போல் காந்தியையுடையதாய், விஸால விமலஸ்லக்ஷ்ண துங்க்யு தூலாஸந உஜ்ஜ்வலே-அகன்றதும், அழுக்கற்றதும், மழமழப்பானதும், பருமனானதுமான பஞ்சமெத்தையினால் விளங்குகின்ற தாய், ஸமக்₃ர ஸௌரப₄ உத்யுக்₃ார நிரந்தர தியுக்₃ந்தரே- நிறைந்த, பெருமாள் சாத்திக்களைந்த மாலேகளின் நறுமணத்தின் ப்ரவாஹத்தினால் சூழப்பட்ட நான்கு தியுக்குக்களையுமுடையதாய், ஸ்ரீஸைஸேத்யாபாத்ரம்- நவம்பர் 2009

ஸோபத₄நே - சாய்ந்து கொள்வதற்கேற்ற தலையணைகளை உடையதாயுமிருக்கிற, கநகபர்யங்கே-தங்கத்தாலான மஞ்சத்தில், ஸுகுமாரே-மிகவும் மெத்தென்றிருக்கிற, வரஆஸநே-(த₄யானத்துக்கு உரியதாய்) உயர்ந்த தர்ப்பம் மான்தோல் துணிகளையிட்டுச் செய்யப்பட்ட ஆஸநத்தில், ஸுக₂ஆஸீநம்-(த₄யானத்திற்குத் தடையில்லாதபடி) ஸுக₂மாக உட்கார்ந்திருக்கிற, தம்-அந்த மணவாளமாமுநிகளை, சிந்தயாமி -ஸத₃ா த₄யாநம் செய்கிறேன்.

கருத்துரை: ஸகலஸாஸ்த்ரார்த்த₂ங்களுக்கும் நோக்கான பஞ்சமோபாயத்தின் (எம்பெருமானாரே மோக்சோபாயம் என்பதின்) பெருமையை உள்ளடக்கியிருக்கும் தமது இனிய எளிய பேச்சுக்களாலேயே ஸிஷ்யர்களை மகிழ்வித்தபின்பு, அவ்வெம்பெருமானாரை த₄யாநம் செய்வதற்கு உறுப்பாக மாமுனிகள் ஸ்வர்ணமயமான கட்டிலில் ஆஸநத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் அழகை, தாம் ஸத₃ா த₄யாநம் செய்வதாக இந்த ஸ்லோகத்தினால் தெரிவிக்கிறார். தாமே ஆசைப்பட்டு மஞ்சத்தில், அதிலும் ஸ்வரண மஞ்சத்தில் உட்காருதல், ஸந்யாஸிகட்கு ஸாஸ்த்ரத்தில் மறுக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஸிஷ்யர்களுடைய வேண்டு கோளுக்கிரங்கி, அவர்கள் செய்வித்து இட்ட ஸ்வர்ணமஞ்சத்தில் வீற்றிருப்பது மறுக்கப்பட வில்லையென்பது கருத்ததக்கது. 'பொன் வெள்ளி வெண்கலம் செம்பு கல் முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்களில் உண்பதினால் ஸந்யாஸிக் குப் பாபம் ஏற்படாது. அப்பாத்திரங்களைப் பிறரிடம் கேட்டுத் தானமாக வாங்கினால் தான் பாபம் உண்டாகும்' என்று மேதாதிதி கூறியதை நோக்கினால், உண்ணும் கலத்தைச் சொன்னது கட்டிலுக்கும் உபலக்ஷண மாய், பொன்னால் செய்த கட்டிலைகேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளாமல், ஸிஷ்யர்கள் பொன்கட்டிலை இட்டு அதில் வீற்றிருக்கும்படி ப்ரார்த்தித்தால் அதன் மீது வீற்றிருப்பது குற்றத்தின்பாற்படாதென்று கொள்ளல்தகும். பொன்னின் மீதோ கட்டிலின் மீதோ தமக்குள்ள ஆசையைத் தடுக்கமுடியுமே தவிர, மிகமிக உயர்ந்தவர்களான ஸிஷ்யர்களின் வேண்டுகோளைத் தடுக்கமுடியாதினே எப்படிப்பட்ட ஸந்யாஸிகளுக்கும். ஆக பொன் கட்டிலை இவர் உபயோகிப்பது தவறன்றென்க.

6. उन्मीलत्पद्मगर्भद्युतितलमुपरि क्षीरसङ्घातगौरं

राकाचन्द्रप्रकाशप्रचुरनखमणिद्योतविद्योतमानम्।

अङ्गुल्यग्रेषु किञ्चिन्नतमतिमृदुलं रम्यजामातृयोगी

दिव्यं तत्पादयुग्मं दिशतु शिरसि मे देशिकेन्द्रो दयालुः॥

உந்மீலத் பத்₃மக₃ர்ப்ப₄த்₃யுதிதலமுபரி க்ஷீரஸங்க₄ாதக₃ளரம்

ராகாசந்த்₃ரப்ரகாஸப்ரகர நக₂மணித்₃யோத வித்₃யோதமாநம்।

அங்கு₃ள்யக்₃ரேஷு கிஞ்சிந்நதமதிம்ருது₃ளம் ரம்யஜாமாத்ருயோகீ₃

தி₃வ்யம் தத்பாத₃யுக்₃மம் தி₃ஸது ஸிரஸி மே தே₃ஸிகேந்த்₃ரோ த₃யாளு:॥

பதவுரை: த₃யாளு:- கருணை புரியுந்தன்மையராய், தே₃ஸிகேந்த்₃ர:-ஆசார்யர்களில் உயர்ந்தவரான, ரம்யஜாமாத்ருயோகீ₃-அழகியமணவாளமாமுனிகள், உந்மீலத்பத்₃ம க₃ர்ப்ப₄ த்₃யுதிதலம் - மலர்ந்துகொண்டேயிருக்கிற தாமரைமலரின் உட்புறத்தின் (சிவந்த) காந்தி போன்ற காந்தியையுடைய அடிப்பகுதியை (உள்ளங்காலையுடையதும், உபரி-மேற்பகுதியில், கூர்ஸங்க₄த கெ₃ளரம் - பாலின் திரட்சிபோல் வெளுத்ததும், ராகாசந்த்₃ர ப்ரகாஸப்ரகரநக₂மணி த்₃யோத வித்₃யோதமாநம் - பெளர்ணமீ சந்த்₃ரனுடைய காந்தி போன்ற (வெளுத்த) காந்தியால் நிறைந்த அழகிய நக₂ங்களின் காந்தியினால் விளங்காநிற்பதும், அங்குளி அக்₃ரேஷு - நக₂ங்களின் நுனிப்பகுதிகளில், கிஞ்சித் நதம் - சிறிது வளையையுடையதும், அதிம்ருத்₃லம் - மிகவும் மெத்தென்றிருப்பதும், தி₃வ்யம் - அப்ராக்ருதமானதும், தத் -மிகச்சிறந்ததுமான, பா₃த்யுக்₃மம் -(தமது) திருவடியிணையை, மே ஸிரஸி - அடியேனுடைய தலையில், தி₃ஸது-வைத்தருளவேணும்.

கருத்துரை: இந்த ஸ்லோகம் முதலான ஆறுஸ்லோகங்கள் ஸிஷ்யர்களின் ஸ்தோத்ரரூபமாக அமைந்திருக்கின்றன. இம்முதல் ஸ்லோகத்தில் ஒரு ஸிஷ்யர் தமது ஸிரஸிவிற்கு அணிகலனாக மணவாளமாமுனிகள் தம் திருவடியிணையை வைத்தருளவேணுமென்று வேண்டுகிறார். த₃யாளு:-த₃யைபுரிவதை இயற்கையாகக் கொண்டவர். பிறர் தமக்கு அடிமை செய்தால் அதுகாரணமாக த₃யையுண்டாகப் பெறும் பிற ஆசார்யர்களைப் போலல்லாமல், இற்கையாகவே அனைவரிடத்திலும் த₃யை புரியும் எம்பெருமானாரைப் போன்றவர் இம்மாமுனிகள் என்றபடி. தி₃ஸதி - உபதி₃ஸதி இதி தே₃ஸிக: - ஸாஸ்த்ரார்த்த₂ங்களை உபதே₃ஸிப்பவர் தே₃ஸிகரெனப்படுகிறார். தே₃ஸிகாநாம் இந்த்₃ர: - தே₃ஸிகேந்த்₃ர: ஆசார்யர்களாகிற தே₃ஸிகர்கட்குத் தலைவரென்றபடி. ஆசார்யர்கட்குத் தலைவராகையாவது - ஆசார்யர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய அறிவு அறிவுக்குத்தக்க அநுஷ்டானம் த₃யை முதலிய குணங்களால் நிறைந்தவராயிருக்கை. மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளின் அடிப்புறம் தாமரைமலர் போல் சிவந்ததும், நக₂ங்கள் நிலவைப்போல் வெளுத்தும் விரல்களின் நுனிகள் கொஞ்சம் வளைந்தும், பொதுவாகத் திருவடி முழுவதும் மிகவும் மெத்தென்றும் பால்போல் வெளுத்தும் இருக்கின்றனவாம். மாமுனிகள் ஆதிஸேஷாவதாரமாகையால், அவர் திருவடியிணையை அப்ராக்ருதம் (பரமபத₃த்தில் உள்ளதொரு உயர்ந்ததான பொருள்) என்றார். இவ்வுலகிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளின் பா₃த₃ங்கள் போல் தாழ்ந்தவையல்ல என்றபடி. கீழ்த் திருவடிகளுக்கு 'உந்மீலத்பத்₃மக₃ர்ப்ப₄' என்று தொடங்கிச் சொன்ன அழகுகளெல்லாம் உத்தமபுருஷனுக்கு இருக்கவேண்டிய உத்தம லக்ஷணங்களாகும். இத்தகைய சிறப்பத்தையும் பெற்றுத் தமக்கு வகுத்ததுமான திருவடிகளை வைத்தருளவேணுமென்று ஒரு ஸிஷ்யர் மாமுனிகளை ப்ரார்த்தி₂த்தாராயிற்று. இதனால் ப₄க₃வத்₄க்தரான ஆழ்வார் 'நின்செம்மாபாதபற்புத்(பத்₃மத்தை) தலைசேர்த்து' என்று எம்பெருமானை வேண்டினார். ஆசார்யப₄க்தரான ஒரு ஸிஷ்யர் 'பா₃த்யுக்₃ம ஸிரஸி தி₃ஸதுமே' என்று ஆசார்யரான மாமுனிகளை வேண்டுகிறார். மாமுனிகள் தமது

திருவடியிணையை அடியேன் முடியில் வைத்தருளட்டும்' என்று படர்க்கையாக இருந்தாலும், மாமுனிகளே! தேவரீர் திருவடிகளை அடியேனுடைய ஸிரஸில் வைத்தருளவேணும்' என்று முன்னிலைப்படுத்தி ப்ரார்த்திப்பதிலேயே இதற்கு நோக்கு. இவ்விஷயம் மேலுள்ள பல ஸ்லோகங்களால் விளக்கமுறும்.

7. त्वं मे बन्धुस्त्वमसि जनकस्त्वं सखा देशिकस्त्वं
विद्या वृत्तं सुकृतमतुलं वित्तमप्युत्तमं त्वम्।
आत्मा शेषी भवसि भगवन् आन्तरश्शासिता त्वं
यद्वा सर्वं वरवरमुने! यद्यदात्मानुरूपम्॥

த்வம் மே ப₃ந்து₄ஸ்த்வமஸி ஜநகஸ் த்வம் ஸக₂ தே₃ஸிகஸ் த்வம்
வித்யா வ்ருத்தம் ஸுக்ருதமதுலம் வித்தமப்யுத்தமம் த்வம்।
ஆத்மா ஸேஷீ ப₄வஸி ப₄க₃வந் ஆந்தர: ஸாஸிதா த்வம்
யத்யவா ஸர்வம் வரவரமுநே! யத்யதாத்தமாநுரூபம்॥

பதவுரை: ஹே வரவரமுநே -வாரீர் மணவாளமாமுனிகளே, த்வம்-தேவரீர், மே-அடியேனுக்கு, ப₃ந்து₄: அஸி-விடமுடியாத உறவினர் ஆகிறீர், த்வம் ஜநக: அஸி-கல்வி கற்பிப்பதனாலே நன்மையைத் தேடும் தமப்பனார் ஆகிறீர், த்வம் ஸக₂ அஸி-(1)ஆபத்தில் உதவும் தோழராகிறீர், (2)ப₃₅க₃வத₃நுப₄வ காலத்தில் துணைவர் ஆகிறீர், த்வம் தே₃ஸிக: அஸி-அறியாதவற்றை அறிவிக்கும் ஆசார்யர் ஆகிறீர், த்வம் வித்யா அஸி-அவ்வாசார்யர்கள் உபதே₃ஸித்த தாய்போல் காக்கும் வித்யை ஆகிறீர், த்வம் வ்ருத்தம் அஸி- முன்பு கூறிய வித்யையின் ப₂லரூய நன்மையைத்தரும் நன்னடத்தை ஆகிறீர், த்வம் அதுலம் ஸுக்ருதம் அஸி- (இதுவரையில் கூறிய உறவினர் முதலியோரின் லாபத்துக்கும், மேல் சொல்லப்படும் செல்வம் முதலியவற்றின் லாபத்துக்கும் காரணமான) ஒப்பற்ற புண்யமாக ஆகிறீர். த்வம் உத்தமம் வித்தம் அஸி-(ஈட்டும்போதும் காப்பாற்றும் போதும் துன்பத்தைத் தரும் அழியும்செல்வம் போலல்லாமல்) அழியாத உத்தமமான செல்வமாக ஆகிறீர், த்வம் ஆத்மா அஸி-முற்கூறிய அனைத்தையும் தனக்காக ஏற்றுக்கொள்ளும் ஆத்மாவாக ஆகிறீர், த்வம் ஸேஷீ ப₄வஸி-முற்கூறப்பட்ட ஆத்மாவையும் அடிமைகொள்ளும் தலைவராக ஆகிறீர். ஹே ப₄க₃வந் - அறிவு ஆற்றல் முதலிய கு₃ணங்களை மிகக்கொண்ட மாமுனிகளே, த்வம் ஆந்தரஸ்ஸாஸிதா அஸி-(1)உள்புகுந்து நியமிக்கும் பரமாத்மாவாக ஆகிறீர், (2)'அந்தர' எனப்பட்ட பரமாத்மாவையும் நியமிக்கும் ஆந்தரரான ஜ்ஞாநியாக ஆகிறீர். யத்யவா-இப்படிப் பலவாருகச் சொல்லிப் பயனென்? ஆத்மஅநுரூபம்-(விரோதி₄யைப் போக்குதல், ப₄க₃வத் ப₄க₃வத ஆசார்ய கைங்கர்யங்களாகிய விரும்பியவற்றைத் தருதல் முதலாக). ஜீவாத்மஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கதாக, யத்யத₃ ப₄வதி-எதுஎது உள்ளதோ, தத்(ஸர்வம்)அஸி-அது எல்லாமாகவும் ஆகிறீர்.

சந்த்ரனோடொத்து இனிதாக விளங்குகிற இடைப்பெண்களுடையமுகத்தைத் தன்னுடைய ஆவலெல்லாமுள்ளடங்காமல் அடுத்தடுத்துப் பார்க்கும் பார்வைகளினாலும், செவிக்கினிய குழலோசையாலும், தான் ஜகத்காரணனாயினும் ப்ராக்ருதரைப்போல் பூண்ட அதிரமணீயமான பிள்ளைத்தனத்தினாலும் இடைச்சிகளை நின்றவிடத்தில் நிற்கவொட்டாமல் அலையும்படியாக மஹாநந்தத்தை விளைவித்தான்; அப்பொழுது அவர்களுக்குப்ரத்யக்ஷமாகத்தோற்றியாநந்திப்பித்த அந்த க்ருஷ்ணனுடைய விலாஸங்களெல்லாம் இப்பொழுது என்மனத்துக்குத் தோற்றக்கடவதாக. (19)

20. कलक्वणितकङ्कणं करनिरुद्धपीताम्बरं

क्रमप्रसृतकुन्तलं गलितबर्हभूषं विभोः ।

पुनःप्रसृतिचापलं प्रणयिनीभुजायन्त्रितं

मम स्फुरतु मानसे मदनकेलिशय्योत्थितम् ॥

கலக்வணித கங்கணம் கரநிருத்த₄ பீதாம்ப₃ரம்

க்ரமப்ரஸ்ருத குந்தலம் க₃லித ப₃ர்ஹபூ₄ஷம் விபே₄ஃ!

புந: ப்ரஸ்ருதி சாபலம் ப்ரணயிநீ ப₄ஜாயந்த்ரிதம்

மம ஸ்பு₂ரது மாநஸே மத₃நகேலி ஸய்யோத்தி₂தம்॥

பதவுரை: (கலக்வணித கங்கணம்) கல — இனிமையாக, க்வணித — ஸப்₃தி₃த்துக்கொண்டிருக்கிற, கங்கணம் — கங்கணமென்கிற கையிலாபரணத்தை யுடையதும், (கரநிருத்த₄பீதாம்ப₃ரம்) கர—கையினால், நிருத்த₄— அவிழ்ந்து போகாமல் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட, பீதாம்ப₃ரம்—பட்டுத்திருப்பரியட்டத்தை யுடையதும், (க்ரமப்ரஸ்ருத குந்தலம்) க்ரம— மெள்ள மெள்ள, ப்ரஸ்ருத — அவிழ்ந்து சரிகிற, குந்தலம் — குழற்கற்றையுடையதும், (க₃லிதப₃ர்ஹபூ₄ஷம்) க₃லித— நழுவிப்போன, ப₃ர்ஹபூ₄ஷம் — மயில்கண்ணாகிற ஆபரணத்தையுடையதும், (புந: ப்ரஸ்ருதி சாபலம்) புந: — அடிக்கடி, ப்ரஸ்ருதி — வெளிஸஞ்சாரத்தில், சாபலம் — ஆசையுடையதும், (ப்ரணயிநீ ப₄ஜாயந்த்ரிதம்) ப்ரணயிநீ— நாயகியினுடைய, புஜ ஆயந்த்ரிதம் — கைகளினால் தகைந்து ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளப்பட்டு மிருக்கிற, விபே₄ஃ — ஸ்வாமியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய (மத₃நகேலி ஸய்யோத்தி₂தம்) மத₃நகேலி — மந்மதவிகார யோக்யமான, ஸய்யா—திருவணையில் நின்றும், உத்தி₂தம் — எழுந்திருந்த திவ்யவிக்ரஹமானது, மம—என்னுடைய, மாநஸே—மநஸ்ஸில், ஸ்பு₂ரது — ப்ரகாஸிக்கக்கடவதாக.

தாற்பர்யம்: கீழ்ஸ்லோகத்தில் கோபிமார்களைச் சொன்னவாறே அவர்களோடு

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்— நவம்பர் 2009

திருவிளையாட்டில், மித₂:—ஒருவர்க்கொருவர் செய்த, ஜல்பிதம்—ஸம்பாஷணத்தை யுடையதுமாயிருக்கிற, (க்ரீட₃ாநிமீலத்₃ுருஸ:) க்ரீட₃ா—லீலார்த்தமாக, நிமீலத்—மூடிக்கொண்டிருக்கிற, த்₃ுருஸ:—திருக்கண்களையுடைய, ப₄க₃ுவத:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, மித₂யாஸ்வாபம்—பொய்யுறக்கத்தை, உபாஸ்மஹே—த்யாநம் செய்கிறோம்.

தாற்பர்யம்: இதில், ரதிகாலாநந்தரம் க்ருஷ்ணனுடைய பொய்யுறக்கத்தை நினைக்கிறார்.

க்ருஷ்ணன் உறங்குவதுபோல் கண்களை மூடிக்கொண்டு கிடந்தான் இது பொய்யுறக்கமென்று அறிந்து கோபிமார்கள் இவனை நகைக்கப்பண்ணவேணும் என்று, முயன்றவர்களாய், அவனுடைய செவிக்குமிகவுமினியதாய் அவன்மனத்தைத் தன்நிலையில் நிற்கவொட்டாமல் பண்ணவற்றாய் பரிஹாஸரூபமாக ஒருவருக்கொருவர் அவனருகேநின்று சிலபேசினார்கள்; அதைக்கேட்டு ப்ரீதியுள்ளடங்காதே முகத்தில் முறுவல் தோற்றிற்று. அதைப்பிறரறியாதபடி க்ருஷ்ணன் மெள்ள மெள்ள அடக்கப்படுக்கான்; அப்படியும் அது அடங்காததாய் புன்முறுவலாய்கொண்டு வெளிப்பட்டு பரவாநின்றது; முறுவலை இப்படிச் சிறிது அடக்கினாலும், உள்ளுள்ளப்ரேமாதிஸயத்தினால் ரோமாஞ்சமானது, தடையற்றுக் கிளம்பிச்சுற்றும் வ்யாபித்து அடக்கினாலும் அடங்காததாய் எல்லாரும் காணும்படி வெளியாகத் தோற்றுகின்றது; இவ்விதமான பொய்யுறக்கத்தை நான் த்யாநிக்கக் கடவேகை.

22. विचित्रपत्राङ्कुरशालिबाला—स्तनान्तरं मौनिमनोऽन्तरं वा।

अपास्य बृन्दावनपादपास्यमुपास्यमन्यन्न विलोकयामः॥

விசித்ரபத்ராங்குரஸாலிப₃ாலா ஸ்தநாந்தரம் மௌநிமநோந்தரம் வா

அபாஸ்ய ப்₃ுருந்தாவந பாதுபாஸ்யம் உபாஸ்யமந்யநந விலோகயாம:॥

பதவுரை: (விசித்ரபத்ராங்குரஸாலிப₃ாலாஸ்தநாந்தரம்) விசித்ர—நாநா ப்ரகாரமாகக் (குங்குமத்தினால் எழுதப்பட்ட) பத்ரஅங்குர—இலையின்வடிவாயும், முளையின்வடிவாயு முள்ள அலங்காரத்தினால், ஸாலி—விளங்குகிற, ப₃ாலா—இளம்பருவமுள்ள பெண்களுடைய, ஸ்தநாந்தரம்—கொங்கைத்தலத்தையும், (மௌநிமநோந்தரம் வா) மௌநி—த்யாநஸீலர்களான ருஷிகளுடைய, மநோந்தரம் வா— நெஞ்சிடத்தையும், (ப்₃ுருந்தாவந பாதுபாஸ்யம்) ப்₃ுருந்தாவந—ப்ருந்தாவநத்திலுள்ள, பாதுப ஆஸ்யம்—மரத்தடியையும், அபாஸ்ய—விட்டு, உபாஸ்யம் — க்ருஷ்ணனை த்யாநம் செய்ய வேண்டிய, அந்யத்—வேரூரிடத்தை, ந விலோகயாம: —காண்கிறிலோம்.

தாற்பர்யம்: இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நித்யமாக வாஸம் செய்யுமிடமேதெனில் ஸர்வேஸ்வரனுடைய கோயில்களை யலங்கரிக்குமாபோலே குங்குமக்குழம்பி னால் நாநாவிதமான கொடிமுதலிய சித்ரங்களெழுதி யலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆயர்

மகளிர்களுடைய கொங்கைத்தலத்திலும், ராகத்வேஷாதிகளாகிற குப்பைகளைத் துடைத்துச் சீர்ப்படுத்தின பக்தஜநங்களுடைய ஹ்ருதயகமலத்திலும், தன்னுடைய கடாஷத்தினால் முட்செடிகள் நீங்கி பசுமுதலானவற்றுக்கும் தனக்கும் ஸுகமாக நடமாடுகைக்குரித்தாயிருக்கிற ப்ருந்தாவனத்தில் மரத்தடிகளிலும் எழுந்தருளியிருப்பான்; இம்மூன்றும் தவிர த்யானத்துக்குரிய மற்றோரிடத்தையும் காணென்கிறார்.

23. सार्धं समृद्धैरमृतायमानैः आध्मायमानैः मुरलीनिनादैः।

मूर्धाभिषिक्तं मधुराकृतीनां बालं कदा नाम विलोकयिष्ये ॥

ஸார்த்தம் ஸம்ருத்₃தை₄ரம்ருதாயமாநை: ஆத்₄மாயமாநை: முரளீ நிநாதை:₃।
மூர்த்த₄பி₄ஷிக்தம் மது₄ராக்ருதீநாம் ப₃லம் கத₃ா நாம விலோகயிஷ்யே॥

பதவுரை: ஸம்ருத்₃தை₄:—லக்ஷணங்களில் குறைவற்றதும், அம்ருதாயமாநை:—செவிக்கினிய அமுதமும், ஆத்₄மாயமாநை:—முகபூத்காரவாயுவினாலுண்டானதுமான, முரளீநிநாதை:₃ ஸார்த்த₄ம்—வேணுகாந்த்தோடுகூட, மது₄ராக்ருதீநாம்—ஸுந்தர அவயவங்களையுடையவர்களுக்குள், மூர்த்த₄பி₄ஷிக்தம்—ப்ரதாநனான, ப₃லம்—க்ருஷ்ணனை, கத₃ா நாம—எப்பொழுது தான், விலோகயிஷ்யே—காணப்போகிறேன்.

தாற்பர்யம்: கீழ் ப்ருந்தாவனத்தின் மரத்தடிகளில் அவனிருப்பைச் சொன்னார். இதில், அம்மரத்தடியில்நின்று அவன் குழலூதினபடியைக்காணவாசைப்படுகிறார்.

மந்மதன் முதலானவர்களுடைய ஸௌந்தர்யங்களனைத்தும் க்ருஷ்ணனுடைய ஸௌந்தர்யஸாகரத்தில் ஒருதிவலையென்னும்படி அதிஸுந்தரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், குழலேவாயருகில் வைத்துத் தன்முகமாருதத்தினால் பூரித்து மிகவுயிளிதாகக் குறைவற ஊதினான்; அப்படி குழலூதும்போதுண்டான அவனுடைய வடிவழகை நான் காணப்போகிறதெப்போதோ!வென்கிறார்.

24. शिशिरिकुरुते कदा नु नः शिखिपिच्छाभरणः शिशुः दृशोः ।

युगलं विगलन्मधुद्रवस्मित मुद्रा मृदुना मुखेन्दुना ॥

ஸிஸிரீகுருதே கத₃ா நு ந: ஸிகி₂பிஞ்சாப₄ரண: ஸிஸு: த்₃ருஸோ:।
யுக₃லம் விக₃லந் மது₄த்₃ரவஸ்மித முத்₃ரா ம்ருது₃நா முகே₂ந்து₃நா॥

பதவுரை: (ஸிகி₂பிஞ்சாப₄ரண:) ஸிகி₂—மயிலினுடைய, பிஞ்சு—இறகை, ஆப₄ரண:—பூஷணமாக அணிந்த, ஸிஸு:—பாலனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (விக₃லந்மது₄த்₃ரவஸ்மிதமுத்₃ரா ம்ருது₃நா)விகலந்—பெருகாநின்ற, மது₄த்₃ரவ—தேன்பெருக்குப் போன்ற,ஸ்மித—மந்தஹாஸத்தினாலுண்டான, முத்₃ரா—விலக்ஷண ஸந்நிவேஸத்தினால், ம்ருது₃நா —கோமளமாயுள்ள, முகே₂ந்து₃நா—முகமாகிற சந்த்ரனாலே, ந:—நம்முடைய, த்₃ருஸோ: யுக₃லம்—கண்களிரண்டையும், கத₃ா நு— எப்பொழுது தான், ஸிஸிரீகுருதே— குளிரப்பண்ணுகிறாரே?

ஸ்வா.- (வெண்புழுதியித்யாதி₃) தூயபுழுதியை மேலே ஏறிட்டுக் கொண்டு கையாலே அனைந்தும் வருவதாய், கரிதாயிருக்கிற இளைவானைக்கன்று போலே. (தெண்ணித்யாதி₃) தெள்ளியபுழுதியை அனைந்து ஏறட்டிக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) வாமநாவதாரத்தை த்ரிவிக்ரமனாகக் கண்டாப்போலே கு₃ணலாமயத்தாலே இதுவுமதுவாகவிநே இவர்காண்பது. (சிறுபுகர்படவியர்த்து) திருமேனியில் புழுதிக்குநடுவே திருமேனி நிறம்புகர்த்து வேர்ப்போடே தோன்ற. (ஒண்போதித்யாதி₃) கமலவொண்போதலர்ந்தாப்போலேயிருக்கிற சிறியதிருவடிகள் மிதித்தவிடத்தே உறைத்து நோவாமே.

வெண்புழுதிமேல்பெய்துகொண்டனைந்தோர் வேழத்தின் கருங்கன்றுபோல் தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து ஒண்போதலர் கமலச் சிறுக்காலுறைத்தொன்றும்நோவாமே தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானே. (9)

வ்யா.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழுதியித்யாதி₃) வெளுத்த புழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு அனைந்ததொரு கரியஆனைக்கன்றுபோலே. (தெண்ணித்யாதி₃) தெள்ளியபுழுதியைத் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) ஆஸ்ரிதனான இந்த₃ரன் அபேக்ஷிதம் செய்கைக்காகத் திருவடிகளில் மார்த்த₃வம் பாராதே லோகத்தை அளந்தவன். (சிறுபுகர்படவியர்த்து) ஏறட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபி₃ந்து₄க்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே திருமேனி சிறிது புகர்த்துத் தோன்றும் படி வியர்த்து. (ஒண்போதித்யாதி₃) அழகியதாய்த் தனக்கடைத்தகாலத்திலே அலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற சிறியதான திருவடிகள் மிதித்தவிடத்திலே ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. (தண்ணித்யாதி₃) குளிர்ந்த பூக்களையுடைத்தான

அரு. ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழுதியித்யாதி₃)யத₂ாஸ்ருதத்தில் “அனைந்தோர்” என்னுமளவும் வேழத்துக்கும், “கருமை” என்றது கன்றுக்கும் விசேஷணங்களாகத் தோன்றுகையாலே, த₃ார்ஷ்ட்டாந்திகத்தில் ஆநுரூப்யம் ஸி₃தி₄யாமையாலே, எல்லாம் கன்றுக்கே விசேஷணமாக வேண்டி, கருமையையும் சீழோடேசேர்த்து, அர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (வெளுத்தவித்யாதி₃). “தெண்” என்று தெளிவாய், அத்தாலே வெண்மையைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தெள்ளியவித்யாதி₃). “வெண்புழுதி” என்று த₃ருஷ்டாந்தத்திலிருக்கையாலும், மேலே “புகர்பட” என்று பரப₄ாக₃ம் தோன்றச்சொல்லுகையாலும் இங்ஙன் கொள்ளவேணும். கோவிந்தனென்னுதே “திரிவிக்கிரமன்” என்றதுக்கு ஹார்த்த₃ாபிராயமருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதனானவித்யாதி₃). ஆஸ்ரிதனுக்காகக் காடுமேட்டையுமளந்து திருவடிகளுறும்படி நடந்தவன். அப்படியன்றிக்கே, திருவடிகளின் மார்த்த₃வாநு₃ணமாக மெத்தைமேலே நடக்க வேணுமென்று பரிவுதோற்ற “திரிவிக்கிரமன்” என்கிறாரென்று திருவுள்ளம். “ஏறட்டுக்கொண்டவித்யாதி₃க்கு

மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி (திருவாய் 9-2-10) யிறே. (தண்போதியாதி₃) குளிர்ந்த பூக்களாலே அலங்கரித்த திருப்பள்ளிமெத்தை மேலே. (தவிசு) படுக்கை. (9)

அவ.- பத்தாம்பாட்டு. ஸமுத்₃ரமத்₄யேதோன்றின பூர்ணசந்த்₃ரனைப் போலே ஒப்பனையோடே நடக்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (திரையித்யாதி₃) திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுத்₃ரமத்₄யே சலித்துத்தோன்றின பூர்ணசந்த்₃ரனைப்போலே. (திருநீரித்யாதி₃) சந்த்₃ரனிலும் நீர்மையுடைத்தாய் அழகிதான திருமுக₂மண்ட₃லத்திலே ப்ரதிபி₃ம்பி₃க்கிற திருக்குழல் சுட்டியானது புடைபெயர்ந்தெங்கும் ப்ரகாஸிக்க. (பெருநீரித்யாதி₃) தீர்த்த₂ங்களில் ப்ரஸித்₃த₄மாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் எப்போதும் அலையெறியக்கடவதாயிருக்கிற கங்கையிலும் ப்ரஸித்₃த₄மாய், உபமாநரஹித மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவாளே. (தவிசு) மெத்தை. (9)

திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்தன் திருநீர்முகத்துத்துலங்குசுட்டி திகழ்ந்தெங்கும் புடைபெயரப் பெருநீர்த்திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம் தருநீர்ச்சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவாளே. (10)

வ்யா.- பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி₃) திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுத்₃ரமத்₄யத்திலே சலித்துத்தோற்றுக்கிற சந்த்₃ரமண்ட₃லம்போலே. (செங்கண்மாலித்யாதி₃) சிவந்த திருக்கண்களையும் அதுக்குப்பரப₄ாக₃மான கறுத்த நிறத்தையுமுடையனாய் ப்ரஸஸ்தகேஸனாயிருக்கிறவன். (மால்) கரியவன். (தன்னித்யாதி₃) தன்னுடைய, அழகியதாய் நீர்மையையுடைத்தான திருமுக₂மண்ட₃லத்தில் விளங்குகிற சுட்டியானது, எங்குமொக்க ப்ரகாஸித்து இடம் வலங்கொண்டசைய. (பெருநீரித்யாதி₃) தீர்த்த₂ங்களில் ப்ரஸித்₃த₄மாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் அலையெறிகிற கங்கையிலுங் காட்டில் பெரியதாய், அத்₃விதீயமான தீர்த்த₂ப₂லத்தைத்தரும் ஜலத்தையுடைத்தான

திருமேனியில் சிறிது ப்ரதே₃ஸமானது புழுதினைந்த விடங்களிலே புகர்த்துத் தோற்றும்படி” என்று அந்வயம் கண்டுகொள்வது. (அழகியதாய்) என்றது தாமரைக்கு விசேஷணம். (9)

அரு.-பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி₃) “நீர்” என்று ஸமுத்₃ரமாய் அத்தாலே திரை அர்த்த₂ஸித்₃த₄மாயிருக்க விசேஷித்ததுக்கு ப₄ாவம் (திரைக்கிளப்பத்தையித்யாதி₃). இத்தால் சந்த்₃ரமண்ட₃லத்துக்கு சாஞ்சல்யம் ஸ்பஷ்டமாகத் தோன்றுமென்று கருத்து. ஸமபி₄வ்யாஹாரப₂லிதம் (அதுக்குப் பரப₄ாக₃மான) என்றது. “திரு” என்ற பத₃ார்த்த₂ம் (அழகியதாய்) என்றது. (நீர்மை) ப்ரஸந்நதை. “துலங்கு” பத₃ார்த்த₂ம் (விளங்குகிற) என்றது. “எங்கும் திகழ்ந்து புடைபெயர்” என்றந்வயித்தர்த்த₂ம் (எங்குமொக்கவித்யாதி₃).

மாய், ஸகலப்ரமாணவேத்யமாய், ஸேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களோடேகூடி ரக்ஷயரக்ஷக ப₄வத்தை மாறாடி மங்க₃ளாஸாஸந பர்யந்தமான ப₂லத்தைத்தரும் சிறுச்சண்ணநீர் துள்ளம் சோர. கங்கையிலும் பெரியதென்றது - ப்ரபஞ்சா வலம்ப₃ஹேதுவாக. (10)

அவ.- பதினோரம்பாட்டு. நிக₃மத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.- (ஆயரித்யாதி₃) ராஜகுலத்தில் ஆவிர்ப்ப₄வித்தது - ஸாக்ஷாத்கார பரரும் ப்ராமாணிகரும் அறியுமத்தனையினே. ஆயர்குலத்திலே தோன்றியதினே - ஜ்ஞாஜ்ஞாவிப₄ாக₃மற எல்லாருமறிந்தது. இப்படி (தோன்றிய அஞ்சன வண்ணன் தன்னை) . (தாயரித்யாதி₃) தாய்மாரான அநுகூலஜநங்களும், இவர் தாமும் மகிழ. இவனைக் காண உகவாதவளவேயன்றிக்கே, நடக்கக்கற்று னென்று கேட்டபோதே வயிறெறிகொளுந்திவந்து பூதநாஸகட யமளார்ஜுநங்களாகிற இவர்களை வரவிட, இவர்கள் முடிந்தமைகேட்டு, “கஞ்சன் வயிற்றில்

சிறுச்சண்ணமானது துளிக்கத் துளிக்கத் தளர்நடைநடவானே. (10)

அவ.- பதினோரம்பாட்டு. நிக₃மத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சனவண்ணன்றன்னைத் தாயர்மகிழ்வொன்றார் தளரத்தளர்நடைநடந்தனை வேயர்புகழ்விட்டு சித்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார் மாயன்மணிவண்ணன்றூள்பணியும் மக்களைப்பெறுவர்களே. (11)
பெரியாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்

வ்யா.- (ஆயரித்யாதி₃) கே₃பகுலத்திலே வந்து ஆவிர்ப்ப₄வித்த. ராஜகுலத்தில் ஆவிர்ப்ப₄வித்தமை அடியறிவாரறியு மித்தனையினே; இதினே எல்லாரும் அறிந்தது. (அஞ்சனவண்ணன்றன்னை) கண்டவர் கண்குளிரும்படி அஞ்ஜநம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனை. (தாயரித்யாதி₃) பெற்றதாயான யஸோதையும் அவளோ

“திரையெழு” என்கிற வர்த்தமாநார்த்த₂ம் (மாறாமல் அலையெறிகிற) என்றது. (கங்கையிலுங்காட்டில்) என்றதுக்கு, (பலத்தைத்தரும்) என்றத்தோடந்வயம்.

“துள்ளம்” - துளி. “சோர” ஸ்ரவிக்க; இத்தால் ப₂லிதம் (துளிக்கத்துளிக்க) என்றது....(10)

அரு.- பதினோரம்பாட்டு. (ஆயரித்யாதி₃) யதுகுலத்தில் பிறந்தவனை. “ஆயர்குலத்தினில் தோன்றிய” என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராஜகுலத்திலித்யாதி₃). ப₃ஹுவசநத்தைக் கடாக்கித்து (பெற்றதாயானவித்யாதி₃). “ஒன்றூர்” ஸத்ருக்கள். பூஸஸலேஸத்யாபாத்ரம்- நவம்பர் 2009

நெருப்பு’’ (திருப்பாவை 25) என்னும்படி ‘‘அழன்ற ஸத்ருக்களும் ஒன்றில் அவனை ஜயிக்கப் பெறுகிறிலோம்; அவனை ஜயிப்பதாக வீரவாதும் பண்ணிப் போனவர்களை மீண்டு வரக் காண்கிறிலோம்; பிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் உருவிய வாளோடே நில்லாநின்றோம்; இனி ஒரு போக்கடியுமில்லை; இனி லாது₄ மந்த்ரியான அக்ரூரனை அழைத்தாகிலும் உறவுசெய்து பார்ப்போம்’’ என்று அக்ரூரனை அழைத்து, அவர் சொன்னவார்த்தையாலும் மிகவும் தளர்த்தியாமித்தனையிநே. ப்ரதிகூலித்தார்க்கும் இருந்துதளருவதிற்காட்டில் சாகவமையு மென்றாலும், சாவு அரிதாயிருக்குமிநே. அநுகூலித்தாரும் மங்குளாஸாஸநரூபேண ‘‘இவனுக்கென்வருகிறதோ’’ என்று க்வேஸித்தாலும், க்வேஸிக்கை அரிதாய் மகிழ்ச்சியோடே தலைக்கட்டுமிநே அவனுகப்பிக்கையாலே. (தளர்நடைநடந்ததனை) அவன் இப்படி நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி₃) ‘‘வேயர்’’ என்று பட்டர்பிரானுகையாலே குடிப்பேரும் சொல்லவேணுமிநே; அன்றிக்கே ‘‘வேயர்’’ என்று ப்ரூஹ்மணருக்கு ஸந்த₄யாவந்த₃நம் விஸேஷேண நிரூபகமாமாபோலே, இடையர்க்கும் ‘குழல்கோவலர்’ என்று நிரூபகமாகையாலும், இவர்தாம் கே₃பஜந்மத்தை ஆஸ்த்த₂நம் செய்கையாலும், அவன்றானும் ராஜகுலத்திலும் ஆயர்குலத்திலும் ஆவிர்ப₄வித்தாப்போலேயிநே, இவரும் இரண்டு குலத்திலும் ஆவிர்ப்ப₄வித்து மிக்கபுகழையுமுடையரானபடி. (விட்டுசித்தன்) இவர் ‘‘வாஸுதே₃வன்’’ என்றாப்போலேயிநே ‘‘விஷ்ணுசித்தன்’’ என்றபடியும். அன்றாகில் வஸ்து நிர்தே₃ஸமும் ஆஸ்ரயணீயத்வமும் கூடாதிநே. வ்யாபகமந்த்ரங்களுக்கும்

பாதி ஸ்நேஹிகளானவர்களும் ப்ரீதராம்படியாகவும், தொட்டில் பருவத்திலே பூதநாஸகடாதி₃கள் நிரஸ்தரானமையறிந்த கம்ஸாதி₃களான ஸத்ருக்கள், தலையெடுத்து நடக்க வல்லனானமைகண்டு ‘‘என்செய்யப்புகுகிரேம்’’ என்று ப்ரீதராய் அவஸந்நராம் படியாகவும் தளர்நடை நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி₃) வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த(பெரியாழ். திரு.5-4-11) வராகையாலே, அக்குடியிலுள்ளாரெல்லாரும் தம்முடைய வைப₄வத்தைச் சொல்லிப் புகழும்படியான பெரியாழ்வார். (சீராலித்யாதி₃) சீர்மையோடே விஸ்தரித்துச் சொன்னவிவற்றை ஏதேனு மொருபடி சொல்லவல்லவர்கள். (மாயனித்யாதி₃)

அவர்கள் தளருகைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லாநிற்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (சீர்மையோடித்யாதி₃)... (11)

ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்

ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடொழிய வ்யதிரேகத்தால் ஸ்த்தி₂தியில்லையிறே. (சீரால் விரித்தன) சீரால்விரிக்கையாவது - கு₃ணஸ்ரய த₃ர்ஸநமும், கு₃ணப்ரகாஸ ஹேதுவும், கு₃ணப்ரகாஸ ப்ரயோஜநமுமிறே. (உரைக்கவல்லார்) இவர் விரித்தப்ரகாரம் அறியாதிருந்தார்களேயாகிலும், இவர் அபி₄மாநத்திலே ஒதுங்கி இவர் அருளிச்செய்த ஸப்₃த₃மாத்தரத்தையே அநுஸந்தி₄க்குமவர்களும். (மாயன் மணிவண்ணன் தாள்பணியும்) ஆஸ்சர்யமான கல்யாணகு₃ணங்களை யும், ஆத்மகு₃ண நாநாத்வத்தையும், நீலரத்நம் போன்ற வடிவழகையுமுடைய வன் திருவடிகளிலே பணியும். “பணியும்” என்ற வர்த்தமாநம் உத்தமனில் வர்த்தமாநமாதல், உத்தரவாக்யத்தில் ப்ரார்த்த₂னையாதலிறே. (மக்களைப் பெறுவர்களே) புத்ரர்களைப் பெறுவர்கள். அவர்களாகிறார் - ஸிஷ்யவத்புத்ரர்களாதல்; த₃ாஸவத்புத்ரர்களாதல்; ஸிஷ்யத₃ாஸர்களாதல். இதுதான் ஸப்₃தே₃ாச்சாரண மாத்தரத்திலே கூடுமோவென்னில்; இவரபி₄மாநத்திலே ஒதுங்கி இவரருளிச்செய்ததைஓதி, ஒதுவித்துப்போருமவர்களுக்குக்கூடும். எங்ஙனே யென்னில், இவர்களாலே திருந்தின ஸிஷ்யர்களுடைய நினைவாலே; ‘ஸுகதாதம்’!, “இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள்” (பெரியாழ்.திரு. 2-2-6) “நந்தன்பெற்றனன்” (பெருமாள்.திரு 7-3). கூரத்தாழ்வார் நங்கையார் திருவடிசார்ந்தவாறே பின்பு ஆவர்த்திப்பதாக அறுதியிட்டது கூடுகிறவளவில் தம்முடைய புத்ரரான ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வத்தைக் கண்டு இதினுடைய எடுப்பிருந்தமைகண்டோமுக்கு ஆழ்வானுக்கு, அந்யஸேஷத்வம் வரவொண்ணாது என்று ஆவர்த்திக்கை தவிர்ந்தாரிறே. அன்றிக்கே, ஸாபி₄ப்ராயமாக வல்லார்க்குச் சொல்ல வேண்டாதிறே.

பிள்ளைதிருவடிகளே ஸரணம்

ஆஸ்சர்யமான கு₃ணங்களையுடையனாய், நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனானவனுடைய திருவடிகளிலே ஸ்வஸேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்தி விஸேஷத்தைப்பண்ணும் ஸத்புத்ரர்களைப் பெறுவர். “மக்கள்” என்று அவிஸேஷமாகச் சொல்லுகையாலே வித்₃யையாலும் ஐந்மத்தாலும்வரும் உப₄யவித₃ புத்ரர்களையும் சொல்லுகிறது. (11)

பெரியஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்வா.- பொன்னியல் ப்ரவேஸம். கீழே இவருடைய அபி₄மாநத்திலே ஒதுங்கி அதி₄காரியானவன் நல்வழிநடக்கவே அநுகூலப்ரீதியும், ப்ரதிகூல நிரஸநமும் ஸித்தி₃க்குமென்றார். ப்ரதிகூல நிரஸநந்தான் - தேஜோவத₄மும், ப்ராணவத₄முமாயிறேயிருப்பது. ஸாக்ஷாத் ப்ரதிகூலமாவது - தேஹேந்த்₃ரியங்களும்தானுமிறே. தேஹேந்த்₃ரியங்களை தேஜோவத₄ம் பண்ணுகையாவது - அதி₄காராநுகுணமாக நியமித்து, சிறைப்படுத்தி நியாயமாக்குகை. நிரஸிக்கையாவது - எம்பாரைப்போலேயிறே. தானே தனக்கும் ஸத்ருவுமாயிருக்குமிறே. கர்மத்தாலன்றிக்கே, காலத்தாலன்றிக்கே, தே₃ஸத்தாலன்றிக்கே, இந்த்₃ரியங்களாலன்றிக்கே, “நானேசெய்தேன்” என்றானிறே. இனிமேல் “அச்சோ” என்கிற வ்யாஜத்தாலே அயோக₃ வ்யவச்சே₂த₃மும், அப்ரதிஷே₄த₄ம் முதலான ஆத்மகுணங்களுண்டாகிலிறே அவனைக்கூடலாவதென்னுமர்த்த₂த்தை வெளியிடுகிறார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம் முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி பொன்னியல் ப்ரவேஸம்

அவ.- அவன் தளர்நடையாகிற ப₃ாலசேஷ்டித்தினுடைய ரஸத்தை, பெற்ற தாயாரான யஸோதை₃ப்பிராட்டி தத்காலத்தில் அவனைக்குறித்து அநுப₄வித்தாப்போலே பிற்காலமாயிருக்கச்செய்தேயும் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே தத்காலம் போலே ப்ரகாஸித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அநுப₄வித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இனிமேல் அவனுடைய ஸைஸவாநுகுணமாக ஓடிவந்து தன்னை அணைத்துக்கொள்ளும்படியை, யஸோதை₃ப்பிராட்டி அநுப₄விக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறித்த பேசுவித்து, அவன் வந்து தன்னை அணைக்கையாகிற ரஸத்தை அவள் அநுப₄வித்த ப்ரகாரத்தை, அப்படியே தாமும் அநுப₄வித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். “அச்சோ” என்று - அவன் வந்து அணைத்துக்கொள்ளுகையை அபேசுக்கையும், அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுப₄விக்கையுமே அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். மயர்வறமதிநலம்பெற்று, பரத்வாதி₃களையெல்லாம் தெளியக்கண்டவராகையாலே அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகாலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் த₄ர்மயைக்யத்தாலே வஸ்துவிஸேஷணமாக்கிக் கொண்டு அவனைப்புகழ்ந்து, அந்த ப₃ாலசேஷ்டித ரஸத்தை அநுப₄வித்தவிது இவர்க்கு விஸேஷம்.

அரு.- பொன்னியல் ப்ரவேஸம். (சேஷ்டிதத்தினுடைய ரஸத்தை) என்றது - அதினுடையவழகையென்றபடி. (அநுப₄வித்தாப்போலே) என்றவநந்தரம் “இவர் ப₃ால்யசேஷ்டிதத்தை அநுப₄விக்கும் காலம்” என்று ஸேஷம். (ப்ரகாஸித்து) என்றது - ப்ரகாஸிக்கவென்றபடி. (அணைக்கையாகிற ரஸத்தை) என்றது - அணைக்கையிலுண்டான வழகையென்றபடி. இங்கு த₄ர்ம₄ர்மங்களுக்கு அபே₄த₃நிர்₃தே₃ஸம் ஒளபசாரிகம். (வஸ்து)

அவ.- முதற்பாட்டு. மின்னோடே ஒருமேக₄ம் வந்தாப்போலே வந்து என்னோடே அணையவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (பொன்னியலித்யாதி₃) பொன்வடத்திலே கோவைப்பட்டு, ஓசையையுடைத்தான கிண்கிணியைத் திருவரையிலே பின்னேசாத்தி, திருச்சுட்டியை முன்னேசாத்தி. (தன்னியலித்யாதி₃) தன்னிஷ்டத்திலே வினாயாடா நின்றால் கிண்கிணி முதலான ஆப₄ரணம் த₄வநிக்குமிறே. (சலன் சலன்) அநுகாரத்₄வநி.

(மின்னியலித்யாதி₃) மின்னோடே கூடி ஒருமேக₄ம் கால்படைத்து, கடுகநடையிட்டுக் கொடுவருமாபோலே, திருவாப₄ரணப்ரகாஸமும் திருமேனியில் ப்ரகாஸமும் தோன்ற. (என்னிடையித்யாதி₃) உனக்குப்ரார்த்த₂ நீயமான என்னிடையிலிருப்புக்கு, எனக்குப்ரார்த்த₂நீயமான உன்னுடைய ஓட்டத்தைத்தாரா; நானெடுத்தணக்கும்படி கூடவேணும். இவருடைய

பொன்னியற்கிண்கிணி சுட்டிபுறங்கட்டித்

தன்னியலோசை சலன்சலனென்றிட

மின்னியல்மேகம் விரைந்தெதிர் வந்தாற்போல்

என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான் வாராவச்சோவச்சோ. (1)

வ்யா.- முதற்பாட்டு. (பொன்னியல்கிண்கிணி) பொன்னிலே இயலப்பட்ட கிண்கிணி. அழகுக்குடலாக மேலேபொன்தோய்த்துச் சமைத்த கிண்கிணியென்றபடி. பொன்னே உபாத₃நமாகச் சமைத்ததென்னில் த₄வநிக்கக்கூடாதிறே. அன்றிக்கே, பொன்வடத்திலே கோவைப்பட்ட கிண்கிணியென்னவுமாம். மேலே “சலன்சலனென்றிட” என்கையாலே கிண்கிணியென்றவிது – திருவரையில் சாத்தும் கிண்கிணியையும், சேவடிக்கிண்கிணியையும் சொல்லுகிறது. (சுட்டி) லலாட பூ₄ஷணம். இவற்றை “புறங்கட்டி” என்றது – புறமென்று – இடமாய், அவற்றுக்கு அடைத்த ஸ்த₂லங்களிலே கட்டி என்றபடி. “கண்கால்புறமகம்” என்கையாலே, புறமென்றஸப்₃த₃ம் – இடத்துக்கு வாசகமிறே. (தன்னியலித்யாதி₃). திருவரையில் கிண்கிணியினுடையவும்

என்றது – தக்காலாநுபூ₄வ்யமான க்ருஷ்ணாகிர பரவஸ்து வென்றபடி.

அரு. முதற்பாட்டு. (பொன்னியலித்யாதி₃) (இயலப்பட்ட) என்றது – சமைக்கப்பட்ட வென்றபடி. (பொன்தோய்த்து) என்றது – பொன்னைப்பூசியென்றபடி. “பொன்” என்று பொன்ஸூத்ரமாய் அதிலே இயலப்படுகை – கூடுகையாய் அர்த்த₂நந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி₃). “உடைமணிகணகணென” என்று சொல்லாதே, கூ₃ரகண்டிகைகளுடைய ஸப்₃த₃நாகாரமான “சலன்சலன்” என்கிற ஸப்₃த₃ம் ப்ரயோகி₃க்கையாலே, அவிஸேஷண எல்லாவற்றையுருளிச்செய்கிறார் (மேலேயித்யாதி). “புறம்” என்று இடத்தைக் காட்டுமோ வென்ன நியாமகமருளிச்செய்கிறார் (கண்ணித்யாதி₃). “தன்” என்று ஏகவசநமாகவெடுத்தது பூ₃ஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்– நவம்பர் 2009

ஹஸ்தமுத்₃ரை பரமப₄க்தி பர்யந்தமானாலும், அவனுக்குவேண்டுவது அப்ரதிஷேத₄மிறே. (எம்பெருமான்வாரா) என்றது - ஸ்வாமியாய், மஹோபகாரகனாய், “எப்போதோ அழைப்பார்” என்று பார்த்துநின்று வருகிறவனே, “வாரா” என்றது - தம்முடைய ஆற்றாமையாமித்தனையிறே. (அச்சோவச்சோ) என்றது - சிறுபிள்ளைகளோடே ஸம்ஸ்லேஷஸாபேக்ஷராயி ரூப்பார் உகந்து சொல்லும் பாசுரமிறே. (1)

திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும், தனக்கு இயல்வான த்₃₄வநி சலன் சலனென்று த்₄வநிக்க. “சலன்சலன்” என்கிறவிது அநுகாரஸப்த₃ம்.

(மின்னியலித்யாதி₃) மின்னையிலவாகவுடைத்தான மேக₄மானது கால்படைத்துக் கடுநடையிட்டுக்கொண்டு எதிரே வருமாபோலே. கீழ் “கிண்கிணி சுட்டி” என்றவை, “செங்கமலக்கழல்” (1-5-10) என்கிறபாட்டிற் சொன்ன ஸர்வாப₄ரணங்களுக்குமுபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்குப் பரப₄க₃மான அவ்வாப₄ரண தேஜஸ்ஸோடேகூட நடந்துவரவேணுமென்னுமபேசையைப்பற்ற இந்த த்₃ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்தது. (என்னிடைக்கித்யாதி₃) என்னுடைய ஒக்கலையிலி ரூப்புக்காசைப்பட்டு ஓடிவந்து என்னை அணைத்துக்கொள்ளவேணும். இருகால் சொல்லுகிறது- ஆத்₃ராதிஸயத்தாலே. (எம்பெருமானித்யாதி₃) முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம் விளம்பி₃க்கையாலே, என்னுடைய நாதனே வாரா அச்சோவச்சோ வென்கிறது. அச்சோவென்றது - அணைத்துக்கொள்ளென்றபடி. (1)

செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும்வண்டேபோல்

பங்கிகள்வந்து உன்பவளவாய்மொய்ப்ப

சங்குவில்வாள்தண்டு சக்கரமேந்திய

அங்கைகளாலேவந்து அச்சோவச்சோ ஆரத்தழுவா வந்துஅச்சோவச்சோ.

-பாட்டில் “கிண்கிணி” என்று ஜாத்யேகவசநமாயிருக்கையாலே. (இயல்வான) - ஸ்வாப₄ரணிகமான வென்றபடி.

(மின்னையிலவாக) என்றது - மின்னையிலவாப₄வமாக; அதாவது - நிலைநின்றதாக வென்றபடி. (கால்படைத்து) என்றது - ஓடிவருகைக்கு ஹேதுவாகக் காலையுண்டாக்கிக் கொண்டென்றபடி. இவைஇரண்டாலும் அபூ₄தோபமை சொல்லிற்றாய்த்து. பொன்பூசின கிண்கிணிப்புக்கர், மின்புக்கர் நேர்நில்லாமையாலும், சுட்டி சிறியபூ₄ஷணமாகையாலும், ஸகலாப₄ரணங்களுமுண்டாயிருக்கையாலும் சொன்னவை உபலக்ஷணமென்கிறார் (கீழித்யாதி₃). “ஓட்டரா” என்றதினர்த்த₂ம் (ஓடிவந்து) என்றது. “வாரா” என்றது - வந்தென்றவர்த்த₂த்தைச் சொல்லுமாபோலேயிருக்கிறது. (1)

நம்பிள்ளை ஈடு

அவ.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (மிக்கவேதியரித்யாதி₃) உமக்கருளிவருளுக்கு அவதி₄யேதென்ன, என்னுடைய தண்மைபாராதே ஸகலவேத₃ங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை எனக்கு உபகரித்தானென்று, “நீசனேன் நிறைவொன்று மிலேன் நங்கண்பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே” (திருவாய் 3-3-4) என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாப்போலே இவரும் உபகாரஸம்ருதியாலே ஆழ்வார் திருவடிகளிலே அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.- (மிக்கவேதியர்) ப்ரமாணஸ்ரேஷ்ட₂மான வேத₃த்தையே நிரூபகமாகவுடையவர்கள். அநேகஸாக₂ர்த்த₄யயநம் பண்ணினவர்களென்னவு மாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) வேத₃த்தினுடைய பொருள். ஸகல வேத₃ங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை.

(நிற்கப்பாடி) ப்ரதிபத்திபண்ணவரிதாயிருக்கிற வேத₃ரஹஸ்யார்த்த₂த்தைக் கேட்டார்க்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படி பாடி. (என்றெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) மலையைக்குழித்து அதிலே நீரை நிறுத்துவாரைப்போலே நிஸ்ஸுஷிரமான என் நெஞ்சுக்கு இதுவே விஷயமாம்படி பண்ணினார்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) ஸர்வேஸ்வரன் கவிகளென்றால் தகுதியான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஆழ்வார். “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” (திருவாய் 1-1-1) என்றால் போரும்படி ஸர்வேஸ்வரனிருக்குமாபோலே ஸர்வேஸ்வரன் கவிகளென்றால் தகுதியாயாய்த்து ஆழ்வாரிருப்பது. “ஏற்கும்பெரும்புகழ்வான வரீசன் கண்ணன்றனக்கு ஏற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்” (திருவாய் 3-9-11) என்று தாமே அருளிச்செய்தாரிதே.

(என்றம்பிக்கு) என்னை விஷயீகரிக்கைக்குத் தகுதியான பௌஷ்கல்யத்தை உடையவர்க்கு. (ஆள்புக்ககாதல்) அடிமையாக வேணுமென்று எனக்குப்பிறந்த ருசி. (அடிமைப்பயனன்றே) அடிமையாகிற ப்ரயோஜநத்தோடே வ்யாப்தமாயிருக்கும்.

ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் ருசி-இவர்க்கு ஸரீரவிஸ்லேஷம் பிறந்தால் அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃த்தாலே ஒரு தே₃ஸவிஸேஷத்திலே சென்றால் பெறக்கடவதாயிறையிருப்பது. ஆழ்வார் விஷயத்தில் பிறந்த ருசி- அங்ஙனன்றிக்கே இஸ்ஸரீர்த்தோடே ஆழ்வார் திருவடிகளிலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யலாம்படி பண்ணும். “துயரறுசுடரடி தொழுதெழு” (திருவாய் 1-1-1) என்று முதலிலே அபி₄நிவேஸித்த ஆழ்வாருக்கு முனியேநான்கனுக் கவ்வருகேயிறே பேரூய்த்து. இவ்விஷயத்தில் ருசிபிறந்தால் அத்தனை விளம்பமில்லை யென்கிறது. அன்றே யென்றது - ஆமே யென்றபடி; “அன்றெனக்கிளவியாமெனத்தகுமே”.

ஒன்பதாம்பாட்டுக்கு நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ.- ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆழ்வாருடைய அருள் இவ்வுலகினில் மிக்கது என்கைக்கடி யென்னென்னில் என்னுடைய தண்மை பாராதே ஸகலவேத்யங்க ளினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தைப் பாடி அதை எனக்கு உபகரித்தானென்கிறார். “நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் நங்கண்பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்சோதி” (திருவாய்.3-3-4) என்று அவ்விஷயத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்ததை ஆழ்வார் திருவடிகளிலே இவரருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.-(மிக்கவேதியர்) ப்ரமாணஸ்ரேஷ்ட₂மான வேதத்தையே நிரூபக மாகவுடையவர்கள். “உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்”(திருவாய்1-1-7) என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாலே ப்ரமாணஸ்ரேஷ்ட₂மென்கிறார். அநேகஸாக₂ாத்யயநம் பண்ணினவர்களென்றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) ஸகலவேத்யங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை; வேத₃ாந்தரஹஸ்யம் ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமான ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வமென்றிறே வைதீகஸாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தது.

(நிற்கப்பாடி) து₃ர்க்₃ரஹமான இந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தைக் கேட்டார்க்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படிபாடி. “பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும்” (திருவாய் 3-7-1) என்றும், “எம்மையாளும் பரமர்”(திருவாய் 3-7-1) என்றுமருளிச்செய்தாரிறே. (என்றெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்துக் குங்கூட மேட்டுமடையான என்றெஞ்சிலே இத்தை ஸ்தீ₂ரமாக்கினார். கல்லைத் துளைத்து அதிலே நீரைநிறுத்துவாரைப்போலே நிர்விவரமான என்றெஞ்சுக்கு

அரும்பத₃ம்.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (மிக்கதென்கைக்கு) என்றது - மிக்கதென்றறிகைக் கென்றபடி. ஸ்ரீமது₃ரகவிகள் க₃ங்காதீரத்தினின்றும் ஆழ்வாருடைய தீவ்யதேஜஸ்ஸை ஸாக்ஷாத்கரித்துவந்த மஹாயோகிகளாகையாலே இவர்க்கொரு தண்மையுமுண்டோ வென்ன, வ்யாக்யாதா₃ருஷ்டாந்தமு₂கே₂ந நைச்யமென்றருளிச்செய்கிறார் (நீசனேனியாதி₃).

மிக்கவென்றதுக்கு-ஸ்ரேஷ்ட₂தையும், ப₃ஹுத்வமு மென்றிரண்டர்த்த₂ம்; முந்தினதை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமானேத்யாதி₃). ப்ரமாணஸ்ரேஷ்ட₂யம் - அபௌருஷேயத்வாதி₃களாலே. இப்படி விசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டுமோவென்ன, ஆழ்வார் விசேஷணமிட்டாப்போலே அருளிச்செய்தாரென்கிறார் (உன்னித்யாதி₃). இரண்டாமர்த்த₂ம் (அநேகேத்யாதி₃)

வேத₃ார்த்த₂ம் ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வமன்றே? உட்பொருளைத் தன்னெஞ்சில் நிறுத்துகை யாவதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வேத₃ாந்த ரஹஸ்யமென்று தொடங்கி - ஸ்தீ₂ரமாக்கினாரென்னுமளவும்) ஆழ்வார் ஏவிக் கொள்ளத்தாம் இங்கே அடிமைசெய்கை யாலே தமக்கு இங்கே ஸித்தி₄த்தவடிமை, ஆழ்வாருக்கு அர்ச்சாவதாரம் ஏவிக் கொள்ள மாட்டாமையாலே பரமபத₃த்திலே ஸித்தி₄த்ததென்றபடி. வேத₃ாந்த ரஹஸ்யம்-ப்ரணவத்தில் சதுர்த்த₂யார்த்த₂ம்.

உக்தார்த்த₂த்தை த₃ருஷ்டாந்தாந்தரமு₂கே₂ந விவரிக்கிறார் (கல்லைத்துளைத்தித்யாதி₃).

இதுவே விஷயமாம்படி பண்ணினார். இதிறே என் தண்மைபாராதே என் திறத்தில் பண்ணின உபகாரம்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இது தொடங்கி உபகாரஸ்ம்ருதியாலே தமக்குப் பிறந்த அபி₄நிவேஸத்தைப் பேசுகிறார் (தக்கசீர்ச்சடகோபன்) ஸர்வேஸ்வரன் கவிகளென்றால் தகுதியான கல்யாணகு₃ணங்களையுடைய ஆழ்வார். “அயர்வறு மமரர்களதிபதி” (திருவாய் 1-1-1) என்றால் ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்குப் போரும்படி இருக்குமாபோலே, ஸர்வேஸ்வரன் கவிகளென்றால் போரும்படியா யாய்த்து ஆழ்வாரிருக்கும்படி. “ஏற்கும்பெரும்புகழ் வானவரீசன் கண்ணன் றனக்கு ஏற்கும் பெரும்புகழ்வண் குருகூர்ச்சடகோபன்” (திருவாய் 3-9-11) என்று தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

(என்நம்பிக்கு) அதுக்குமேலே ஒரு பௌஷ்கல்யமிறே இது. என்னை விஷயீகரிக்கைக்குத் தகுதியான ஸீலாதி₃கு₃ணபௌஷ்கல்யத்தை உடையவரான வர்க்கு. (ஆள்புக்ககாதல்) அநந்யார்ஹஸேஷமாக்கின ருசி.

(அடிமைப்பயனன்றே) இந்த ருசியன்றே அப்போதே தூஸ்யமான ப்ரயோஜந்ததோடே வ்யாப்தமாயிருப்பது. ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் ருசியடியாகப் பிறந்த தூஸ்யம் ஸரீரவிஸ்வேஷம் பிறந்து அர்ச்சிராதி₃ மார்க்கத்தாலே ஒரு தே₃ஸவிஸேஷத்தில் சென்றால் பெறக்கடவதாயிறே இருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆழ்வார்பக்கல் பிறந்தருசி இச்சரீரத்தோடே இங்கே ஆழ்வார்திருவடிகளிலே எல்லாவடிமையும் செய்யலாம்படி பண்ணும்.

“துயரறுசுடரடிதொழுதெழு” (திருவாய் 1-1-1) என்று முதலிலே அபி₄நிவேஸித்த ஆழ்வாருக்கு முனியே நான்முகனுக்கவ்வருகேயிறே பேரூய்த்து. இவ்விஷயத்தில் ருசிபிறந்தால் அத்தனை விளம்பியாதென்கிறது. அன்றேயென்றது ஆமென்றுமாம்.

ஒன்பதாம்பாட்டுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

(நிர்விவரமான) ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வம் கூடப்புராநபடியான. கீழோடே இவ்வர்த்தத்துக்குச் சேர்த்தியாகையாலே ப்ரக்ருதார்த்தே₂பாஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார் (இதிறேயித்யாதி₃).

(இதுதொடங்கி) என்றது- இந்த அர்த்த₂மும் மேற்பாட்டும். “தக்க” என்றதுக்கு ஒன்று சொல்லவேண்டுகையாலே, ஸர்வேஸ்வரன் கவியென்று சொல்லுகைக்குத் தக்கவரென்றர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் கவிகளித்யாதி₃). “கண்ணன் தனக்கு கவியென்றால் ஏற்கும் பெரும்புகழ்” என்றுகருதி ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (ஏற்குமித்யாதி₃). “தக்கசீர்” என்றபோதே கல்யாணகு₃ணங்களைச் சொல்லியிருக்க, நம்பியென்பானென்னென் அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குமேலேயித்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே). ஆள்புக்ககாதல்- ஆள்புக்கப்பண்ணினகாதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யார்ஹேத்யாதி₃).

அடிமையை-பயனாக-ப₂லமாகவுடைத்தானதென்றர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (அப்போதே யித்யாதி₃). வ்யாவர்த்தயபூர்வகம் விவரணம் பண்ணுகிறார் (ப₄க₃வதித்யாதி₃). இத்தை மூதலிகிறார் (துயரறுசுடரடியித்யாதி₃). முந்தின அர்த்த₂த்திலே “அன்றே அடிமைப் பயன்” என்று அந்வயம்; இரண்டாமர்த்த₂த்துக்கு யத₂ாக்ரமந்வயம்.

ஒன்பதாம்பாட்டுக்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாந அரும்பத₃ம் முற்றிற்று.
ஸ்ரீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- நவம்பர் 2009

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம்

அவ.-ஒன்பதாம்பாட்டு. (மிக்கவேதியரித்யாதி₃). கீழே ஆழ்வாருடைய குணகீர்த்தநம் பண்ணும்படி அவர் தமக்கு க்ருபை பண்ணினபடியைச் சொல்லி, அதுக்குத் தண்ணீர்துரும்பான அநாதி₃கர்மங்களை ஆழ்வார் தம்முடைய பார்வையாலே பாறவடித்தபடி சொல்லி, “அப்படியான ஆழ்வாருடைய க்ருபைவைப₄வத்தை தி₃க்குக்கள்தோறும் அறிவிக்கக்கடவேன்” என்று தம்முடைய ஆத₃ரிஷேஷத்தைச்சொல்லி, “க்ருபயா பர்யபாலயத்” (ரா.ஸு.38-34,35) என்றும், “அருளினன்”(திருவாய் 1-1-1) என்று தொடங்கி “ஆழியானருள் தருவானமைகின்றான்” (திருவாய் 10-6-1) என்றது முடிவாக ருஷிகளும் ஆழ்வார்தாமமாக ப₄க₃வத்க்ருபையை ஆத₃ரித்துப்போராநிற்க, நீர் ஆழ்வாருடைய க்ருபாப்ரஸித்தி₄யிலே ப்ரவணரானபடி என்னென்ன, ப₄க₃வத்க்ருபையிற்காட்டில் ஆழ்வாருடையக்ருபையே இந்தலோகத்தில் அபி₄வ்ருத்த₄மாகையாலே என்றும் சொல்லி நின்றது கீழ்.

இதில்கீழே ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞாநப்ரத₃நம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அவர் ஸகலவேத₃நத் தாத்பர்யமான அர்த்த₂விஷேஷத்தைத் தமக்கு அறிவித்த ப்ரகாரத்தைச்சொல்லி அதுக்கீடான கு₃ணங்களையுடையராகையாலே பூர்ணரான ஆழ்வார்விஷயத்தில் ஸேஷபூ₄தன் ப்ரேமமேயன்றே அவர்க்கடிமைசெய்கையிலே ப்ரயோஜநமென்று உபகாரஸ்ம்ருதியாலே அவருக்கு ஸேஷபூ₄தரென்று ப்ரேமபூர்வகமாகப் பிறக்குமாத₃ரமன்றே அடிமையில் முடிந்தநிலமென்கிறார்.

கீழ் நாலாம்பாட்டிலே ஆசார்ய விஸ்வாஸம் சொன்னார். மேலிரண்டு பாட்டாலே ஆசார்ய வைப₄வமும் அவனுடைய உபகார வைப₄வமும் சொன்னார். இதில் உபகாரப்ரகாரோபபாத₃நம் பண்ணாநின்றுகொண்டு தம்முடைய க்ருதஜ்ஞாதையைச் சொல்லுகிறார். ஆசார்யனுக்கு க்ருபையே வேஷமாய் ஸிஷ்யனுக்கு க்ருதஜ்ஞாதையே வேஷமாயிருக்கும்.

வ்யா.- (மிக்கவேதியரித்யாதி₃) ஆழ்வார் தமக்கறிவித்த அர்த்த₂த்தின்

அரு.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (மிக்கவேதியரித்யாதி₃) இன்று தொட்டுமென்கிற பாட்டுத் தொடங்கி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (கீழே ஆழ்வாருடையவித்யாதி₃). அருளிணைவ் வருமறையின் பொருளென்கையாலே (ஜ்ஞாநப்ரத₃நம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே)என்றது. அவருக்கு அடிமை செய்கையிலே ப்ரயோஜநமென்றது ஸப்₃த₃ந்₂மாய், இத்தால் ப₂லத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உபகாரஸ்ம்ருதியாலே என்று தொடங்கி). (அடிமை செய்கையிலே ப்ரயோஜநமென்றது) ப்ரேமமே கைங்கர்யங்களில் ப்ரத₄ந கைங்கர்யமென்றபடி.

ஏத்தவருளிணென்று அருள்பற்றுசாக ஒரு அவதாரிகை சொல்லிற்றுக்கீழ். இகழ்விலென்ற பத₃த்தைத் தொட்டுக்கொண்டு இன்னமுமொரு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (கீழே நாலாம்பாட்டிலென்று). கீழே நாலாம்பாட்டிலென்றது இப்பாட்டுக்கு முந்திய நாலாம்பாட்டான இன்று தொட்டுமென்கிற பாட்டிலென்றபடி.

சீர்மையை அருளிச்செய்கிறார். (வேதியர்) வேதியராகிறார்-புராஹ்ய ஸாஸ்த்ரங்களை “காண்பரோ கேட்பரோதான்” (திருமலை 7) என்று கண்ணாலும் பாராதே செவியாலும் கேளாதே நித்யநிர்த்தே₃ஷமான வேத₃ப்ரமாண நிஷ்ட₂ரானவர்கள். “வேத₃ஸாஸ்த்ராத்பரம் நாஸ்தி” (நாரதீய புராணம் 18-33) “வேதநூலோதுகின்ற துண்மையல்லதில்லை” (திருச்சந்த. 72) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேத₃த்துக்கு அவ்வருகு ப்ரமாணமில்லை என்றிருக்குமவர்கள்.

(மிக்கவேதியர்) அவ்வேத₃த்திலும் “வேத₃வாத₃ரதா:” (கீ₃தை 2-42) என்றும், “த்ரைவித்யா மாம் ஸோமபா: பூதபாபா:” (கீ₃தை 9-20) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆபாதப்ரதீகமாய் அல்பாஸ்தி₂ரங்களான ஸ்வர்க்காதி₃ புருஷார்த்த₂ங்களையும் தத்ஸாத₄நங்களான ஜ்யோதிஷ்டோமாதி₃களையும், புருஷார்த்த₂ தத்ஸாத₄நங்களாக அறுதியிட்டிருக்கையன்றிக்கே உத்தம புருஷார்த்த₂மான ப₄க₃வத்ப்ராப்தியே புருஷார்த்த₂மென்றும், தத்ஸாத₄நமும் “ப்₃ரஹ்மவித₃ாப்நோதி பரம்” (தை.ஆந) இத்யாதி₃ வாக்யோக்தமான வேத₃நமாதல், “முமுகுஷார்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்₃யே” (ஸ்வே.6-18) என்கிற ஸரண₃திருபமான சரமஸாத₄நமாதலென்று, வேத₃ாந்த விஜ்ஞாநத்தாலே ஸுநிஸ்சி₂தார்த்த₂ராயிருக்குமவர்கள்.

(மிக்கவேதியர்) “மிக்கார்வேதவிமலர்” (திருவாய் 2-6-8) என்று ஆழ்வார் பாடே கேட்கையாலே மிக்கவேதியரென்கிறார். அன்றிக்கே, மிக்கவேதியரென்று “சுடர்மிகுசுருதி” (திருவாய் 1-1-7) என்கிறபடியே ப்ரத்யக்ஷாதி₃களிலதி₄கமான வேத₃ப்ராமணநிஷ்ட₂ரென்றுமாம். (வேதியர்வேதம்) “ப்₃ராஹ்மணநாம் த₄நம் வேத₃:” () என்றும், “அந்தணர்மாடு” (திருநெடு 7) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்களுக்கு பரமத₄நமான வேத₃ம். (வேதியர்வேதம்) வேத₃த்தையே தங்களுக்கு நிருபகமாகவும் த₄நமாகவுமுடையராயிருப்பார்கள்.

(வேதத்தினுட்பொருள்) அந்த வேத₃த்திலுண்டான அர்த்த₂விஸேஷத்தை. (வேதத்தினுட்பொருள்) அதாவது “வேதை₃ஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத₃ய:” (கீ₃தை 15-15) என்றும், “வேதப்பொருளே என்வேங்கடவா” (பெரியாழ் திரு 2-9-6) என்றும், “வேதாந்த விழுப்பொருள்” (பெரியாழ்.திரு. 4-3-11) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலவேத₃ங்களும் ஒருமிடருக ஒதித்தலைக்கட்டுவது

கீழ் வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (வேத₃ஸாஸ்த்ராத்பரம் நாஸ்தியென்று தொடங்கி). வேதியரென்றது பூர்வப₄க₃நிஷ்ட₂ரைச் சொல்லுகிறது. மிக்கவேதியரென்றது உத்தரப₄க₃நிஷ்ட₂ரைச் சொல்லுகிறது.

மிக்கவேதியரென்று இவரறிந்தபடி என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வேதவிமலரென்று தொடங்கி). மிக்கவென்றது வேதியர்க்கு விஸேஷணமாதல், வேத₃த்துக்கு விஸேஷணமாதல். வேதியரென்கையாலே நிருபகத்வம். வேதியர் வேத₃மென்கையாலே வேத₃த்தையே த₄நமாகவுடையவரென்றபடி.

ப₄க₃வத்ஸ்வரூபாதிகளையிறே. (உட்பொருள்) அதில் தத்₃விஷயப்ரதிபாத₃கமான அம்சம் புறப்பொருளாய், ததீ₃யப்ப்ரதிபாத₃நமான அம்சம் உட்பொருளாயிருக்கும். அதில் புறப்பொருளையே சொல்லிவிடுகையன்றிக்கே அதுக்கு ஹ்ருத₃யமான ததீ₃யவைப₄வத்தை “பயிலும் சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமை” இரண்டாலுமருளிச்செய்தார்.

(நிற்கப்பாடி) து₃ர்க்₃ரஹமான வேத₃ார்த்த₂த்தை ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படி பாடி. (நிற்கப்பாடி) கேட்டவர்கள் நெஞ்சிலே ஊற்றிருக்கும்படிபாடி என்றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி) அது நிற்கும் நான்மறையானுப்போலே அதிலர்த்த₂ருபமான இதுவும் ஸர்வகாலமும் அழிவின்றிக்கே நிற்கும்படியாகப் படியென்றுமாம். (வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி) வைதீ₃கரானவர்கள் அதுக்கு ஹ்ருத₃யமான அர்த்த₂தாத்தபர்யத்தை அறிந்து அதிலே நிஷ்ட₂ராம்படி பாடி.

(என்நெஞ்சள் நிறுத்தினான்) அதுதன்னை என்நெஞ்சிலே ஸுப்ரதிஷ்டி₂த மாம்படி பண்ணினார். (என்நெஞ்சள் நிற்கப்பாடி நிறுத்தினான்) பாடுகிற போதே என் நெஞ்சிலே தொங்கும்படிக்கீடாக விரகிட்டுப்பாடி நிறுத்தினான். (நெஞ்சள் நிறுத்தினான்) அதுதன்னிலும் மேலெழ்ச்சொல்லி விடுகையன்றிக்கே அந்தரங்க₃மாக உபதே₃ஸித்தார்.

(என்நெஞ்சள் நிறுத்தினான்) புன்மையே வேஷமான என்நெஞ்சிலே படுத்தினார். (நிறுத்தினான்) உபதே₃ஸித்தவர்தாமே குலைக்கிலும் குலையாதபடி த்₃ருட₄ாத்₄யவஸாயமாக உபதே₃ஸித்தார். (என்நெஞ்சள் நிறுத்தினான்) தத்₃விஷயமும் உட்படவூடுபோகாத என்நெஞ்சிலே ததீ₃ய₃வைப₄வமுட்பட நடையாடும்படி பண்ணினார்.

(மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி என்நெஞ்சள் நிறுத்தினான்) வேத₃ார்த்த₂ங்களை வகுத்து அதுக்குப் பாசுரமிட்டுத் திருவாய்மொழி

நிற்கப்பாடி என்றதுக்கு மூன்றுபொருள். து₃ர்க்₃ரஹமான வேத₃ார்த்த₂த்தை ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படிபாடி என்னுதல். இந்த அர்த்த₂த்தை விவரிக்கிறார் (கேட்டவர்கள் நெஞ்சிலேயென்று தொடங்கி). அன்றிக்கே, வேத₃ார்த்த₂த்தை அழிவின்றிக்கே ஸ்தி₂ரமாய் நிற்கும்படிபாடி என்றுமாம். அன்றிக்கே வைதீ₃கரானவர்கள் வேத₃ஸாரமான ததீ₃யஸேஷத்வத்தை அறிந்து அதிலே நிஷ்ட₂ராம்படி என்றுமாம். லௌகிகருடைய ஹ்ருத₃யங்களிலே நிற்கும்படிபாடின மாத்ரமன்றிகே அதுதன்னை என்நெஞ்சிலே ஸுப்ரதிஷ்டி₂தமாம்படி பண்ணினார்.

உள்ளென்ற ஸப்₃த₃த்துக்கு பொருளருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னிலும் மேலெழ வென்று தொடங்கி). என்னென்ற ஸப்₃த₃த்துக்கு பொருளருளிச்செய்கிறார் (புன்மையே வேஷமான வென்னெஞ்சிலே படுத்தினாரென்று). (உள்புகாத) என்றது உள்ளே ப்ரவேஸியாதவென்றபடி. நிறுத்தினென்கைக்கு அருமையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்

பாடினாப்போலேயோ அப்பரமார்த்த₂ங்களை என்நெஞ்சிலே படுத்தின அருமை? வேத₃ார்த்த₂ங்களைத் திருவாய்மொழியிலே சேர்த்து, அத்திருவாய்மொழியினர்த் த₂ங்களை என்நெஞ்சிலே சேர்த்தார்; ஆசார்யவைப₄வம் கைப்பட்டவனுக் காய்த்து ஸகலவேத₃ார்த்த₂ங்களும் கைப்படுவது. (மிக்கவித்யாதி₃) ப்ரமாண வைப₄வத்தையும், ப்ரமேயமான தத்₃வைப₄வத்தையும் ப்ரமாத்ரு வைப₄வத்தையும் அபி₄மதவைப₄வத்தையும் இவர்நெஞ்சிலேபடும்படி பூர்ணோபதே₃ஸம் பண்ணினாராய்த்து.

(தக்கசீர்ச்சடகோபனென்நம்பி) இப்படி உபதே₃ஸிக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதி₃பூர்த்தி யைக்காட்டி என்னுடைய ஸாட்₂யத்தைப் போக்கித் தம்முடைய பூர்த்தியிலே நிலைநின்றவர். குறைவாளரைக் குறைவறுக்கையிறே ஒருவன் பூர்த்திக்கு மேலெல்லே. (நம்பி) விபூ₄திக்காக உபதே₃ஸித்தாலும் தம்முடைய ஜ்ஞாநாதி₃ களைத் தரைக்காணவொண்ணாதவர். (என்நம்பி) அவருபதே₃ஸித்த அர்த்த₂ங்களிலும் அவருடைய பூர்த்தியிலேயாய்த்து இவர் தோற்றது. (தக்கசீர்ச்சடகோபனென் நம்பி) தக்கசீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியான அவருடைய நம்பியன்று இவருடைய நம்பி. அப்பூர்த்தி என்னளவில் வந்ததில்லையே.

(ஆள்புக்ககாதல்) அவருக்கு அடிமைபுக்கத்தாலுண்டான ஆத₃ரம்.

(வேத₃ார்த்த₂ங்களை யித்யாதி₃). வேத₃ார்த்த₂ங்களை நெஞ்சிலே நிறுத்தினதுக்கு ஜ்ஞாபகமெதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யவைப₄வமித்யாதி₃). வேத₃ார்த்த₂ங்களைத் திருவாய்மொழியிலே நிற்கப்பாடி அந்தத் திருவாய்மொழியினர்த்த₂ங்களை என்னெஞ்சிலே சேர்த்தாரென்றுமாம். இவ்வர்த்த₂த்தில், நிற்கவென்றது திருவாய்மொழியிலே என்றபடி. வேத₃மென்கையாலே ப்ரமாணவைப₄வம். வேதி₃யரென்கையாலே ப்ரமாத்ருவைப₄வம். பொருளென்கையாலே ப்ரமேயமான ப₄க₃வத்₃வைப₄வம். உட்பொருளென்கையாலே அபி₄மதமான ததீ₃யவைப₄வம்.

(தக்க) உபதே₃ஸிக்கைக்குத் தகுதியானவென்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி₃களைத் தரைக்காணவொண்ணாதவர்) என்றது எத்தனையேனுமதிசயித ஜ்ஞாநத்தை யுடையவர்களுக்கும் உபதே₃ஸம்பண்ணத்தக்க ஜ்ஞாநாதி₃பூர்த்தியை உடையவரென்றபடி. என்னென்ற ஸப்₃தத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அவருபதே₃ஸித்த அர்த்த₂ங்களிலு மென்று தொடங்கி). சடகோபனென்நம்பி என்கையாலே திருக்குறுங்குடிநம்பியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. திருக்குறுங்குடிநம்பியைப்பற்ற இவர்க்கதிசயமெதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அப்பூர்த்தி என்னளவில் வந்ததில்லையே) என்று.

“அடிமைப்பயனன்றே” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதில் அவதாரிகையிலே ஆழ்வார்விஷயமான ஸ்நேஹமே கைங்கர்யத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஸாராம்ஸமான ப்ரயோஜநமென்றார். அன்றிக்கே, இவ்விடத்தில் ஆழ்வார்விஷயமான ஆத₃ரம் கைங்கர்யத்தை ப்ரயோஜநமாக உடைத்தாயிருக்குமென்கிறார். அதாவது சேஷத்வம் ஆத₃ரத்தை விளைக்கும். ஆத₃ரம் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்குமென்றபடி. இந்த ஸூஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- நவம்பர் 2009

(அடிமைப்பயனன்றே) அடிமையே ப்ரயோஜநமாக வுடையதன்றே. முற்பட அடிமைபுக்கு அநந்தரம் ஆத₃ரம் நடந்து பின்பு அடிமைசெய்யுமதுவே அவருக்கு ப்ரத்யுபகாரம். முற்பட சேஷபூ₄தனாய் பின்பு ப்ரேமம் நடந்து ப்ரேமாநுரூபமான கிஞ்சித்காரமும் நடக்கவேணும். ஆசார்யப₄வ்யதையும், ஆசார்யப்ரேமமும் ஆசார்யகிஞ்சித்காரமும் இம்முன்று அபேக்ஷிதமிறே ஸிஷ்யனுக்கு.

அவர் ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தையும் ப₄க₃வத்ப்ரேமத்தையும் ப₄க₃வச்சே₂ஷ வ்ருத்தியையும் உபதே₃ஸித்தார். இவர் ஆழ்வாருக்கு சேஷமாய் அவர்க்கே ஸ்நிக்₄ராய் அவருக்கே கிஞ்சித்கரிக்கத் தேடுகிறாய் நின்றது. இவர் கற்றது இதிலேயாய்த்து; அவர் புறப்பொருளைவிட்டு உட்பொருளைக் கொடுத்தார். இவர் உட்பொருளான ப₄க₃வத்₃விஷயந்தன்னை புறப்பொருளாக்கி அதிலுமுட்பொருளான ஆழ்வார்திருவடிகளிலே சேஷபூ₄தராய் ப்ரேமபூர்வகமான கைங்கர்யத்திலே இழிகிறாய்த்து.

(அடிமைப்பயனன்றே) அடிமை ப்ரயோஜநமென்னுமிடம் ஆழ்வார் ஸ்ரீபாத₃த்திலே கற்றார். (அன்றே) அதுவேயன்றே அர்த்த₂ம். அந்த வழுவிலாவடிமை செய்கிறதிற்காட்டில் இதுவன்றே உறுவது.

**ஒன்பதாம்பாட்டுக்கு அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
வ்யாக்₂யாநம் முற்றிற்று.**

அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (முற்படவடிமைபுக்கென்று தொடங்கி). “முற்படவடிமைபுக்கு” என்ற கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (முற்பட சேஷபூ₄தனாயென்று தொடங்கி). இத்தால் ப₂லிதார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யப₄வ்யதையுமென்று தொடங்கி).

உட்பொருளென்றது ததீ₃யசேஷத்வமென்றருளிச்செய்தார் கீழ். அன்றிக்கே உள்பொருளென்றது ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வமென்றருளிச்செய்கிறார் (அவர் ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தையுமென்று தொடங்கி). கீழில்₃ரீதியன்றிக்கே பொருளென்று ஸ்வர்க்க₃ாதி₃ புருஷார்த்த₂மாய், உட்பொருளென்று ப₄க₃வத்₃விஷயமாக்கி, ஒரு அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (அவர் புறப்பொருளை விட்டியாதி₃). இந்தவர்த்த₂த்துக்கு, புறப்பொருளென்றது பூர்வப₄க₃ார்த்த₂ம். அடிமையே ப்ரயோஜநமென்கிறவிடம் ஆழ்வார் ஸ்ரீபாத₃த்திலே அவர் வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுமென்றருளிச்செய்யக்கேட்டு, அங்கே அப்யஸித்தாரென்றபடி.

**ஒன்பதாம்பாட்டுக்கு அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
வ்யாக்₂யாந அரும்பத₃ம் முற்றிற்று.**

contd from wrapper 2

இருந்து வடதேசங்களில் காதிஸ்வாமியுடன் அநுயாத்ரையாக எழுந்தருளி, தமது ஜ்ஞாநத்தை மேலும் விஸ்த்ருதமாக்கிக் கொண்டு பல ப்ரபல வடதேசத்து பண்டிதர்களின் நட்பையும் பெற்றார். பிறகு தென்தேசம் திரும்பி ஸ்ரீரங்கத்தில் தென்ஞாசார்ய ஸம்ப்ரதாய ரக்ஷண ஸபை வித்வானாக ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷய காலக்ஷேபத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். பின்னர் சென்னைக்கு எழுந்தருளி ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசந கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தி பிறந்து 1939ம் வருஷம் மார்கழிமாதம் திருநாராயணபுரத்தில் உத்தமாஸ்ரம ஸ்லீகாரம் செய்து கொண்டு ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸம்பத்ருமாராமாநுஜஜீயர் என்னும் திருநாமத்துடன் அங்கேயே ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷய ப்ரவசநங்களை ஸாதித்துவந்தார். ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்தலத்தாரின் அழைப்பை ஏற்று 1940வது வருஷம் ஆடிமாதத்தில் ஸ்ரீரங்கநாராயணஜீயராய் (43வதுபட்டம்) திருவரங்கன் கைங்கர்யப்பொறுப்பை ஏற்றார். தமது வாழ்நாளில் பல திவ்ய தேசங்களில் ஸாஸ்வதமான பல கைங்கர்யங்களை நடத்தி வைத்த பெருமை இந்த ஸ்வாமிக்கு உண்டு. இவர் பல லக்ஷ ரூபாய்கள் பக்தர்களிடமிருந்து வசூல் செய்து நடத்திவைத்த கைங்கர்யங்களாவன:—

1. ஆழ்வார் திருநகரியில் இராப்பத்து மண்டப தளவரிசை, மடைப்பள்ளி ஜீர்னோத்தாரணம், கிணறு முதலானவை.
2. ஆழ்வாருக்கு இப்போதும் ஸேவை ஸாதிக்கும்படியான கமலஞானமுத்ரா ஹஸ்தம்
3. காரப்பங்காடு இராப்பத்துமண்டபம்.
4. ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் தாயார் ஸந்நிதி எதிரில் 24 கால் மண்டபம்.

5. திருவரங்கத்தில் கண்ணாடிஅறை, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் கமலஹஸ்தங்கள், ப்ரணவாகார விமானத்தின் கீழ்பாகம் (சுமார் 10அடி) பரவாஸுதேவர் உள்பட பொன் வேய்ந்து விமரிசையான ஸம்ப்ரோக்ஷணம்.

இவரிடம் காலக்ஷேபம் பண்ணி வித்வான்களாக ஆன ஸ்வாமிகளில் ஸ்ரீ.உ.வே.காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யர் ஸ்வாமி, திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி, இவர்தம் பூர்வாஸ்ரம திருக்குமாரரான ஸ்ரீ.உ.வே. ரங்கராமாநுஜம் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ.உ.வே. வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஸ்வாமி சித்ரபாநு வருஷம், ஆடி ஸூக்ல அஷ்டமி (ஜூலை 1942) அன்று ஸ்ரீரங்கத்தில் திருநாடலங்கரித்தார். ஸ்வாமி பல ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்துள்ளார்.

ஷ ஜீயர்ஸ்வாமியின் திருவரசில் திருவாராதாநம் செய்துமுடித்து ஸேவை ஸாதிக்கும் திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி

